Proletari din toate țările, uniți-vă!

Gazeta învățământului

Organ al Ministerului Învățământului și Culturii și al Comitetului Central al Sindicatului Muncitorilor din Învățământ și Cultura

Anul X, Nr. 455 — Vineri 24 ianuarie 1958 — 4 pagini 25 bani

In acest număr:

- *Pe drumul politehnizării învățământului: Există condițiile pentru realizarea sarcinilor — de O. ROȘEANU*
- *Gramatica limbii romîne pentru clasa a VI-a — de GH. POALELUNGI*
- *Organizarea orelor de lectură — de CONSTANȚA TEODORESCU*
- *Problemele politehnizării dezbătute de pedagogii cehoslovaci — de ANGHEL MANOLACHE*
- *Pe marginea unui concurs — de N. BURCEA*

Pentru înlăturarea supraîncărcării elevilor și cadrelor didactice

Instrucțiuni aprobate prin Ordinul ministrului Învățământului și Culturii nr. 12 din 21 ianuarie 1958

In vederea aducerii la îndeplinire a prevederilor Hotărîrii C. C. al P.M.R. și a Consiliului de Miniștri al R.P.R. nr. 1380 din iulie 1956, Ministerul Învățământului și Culturii a elaborat, cu concursul larg al cadrelor didactice, un complex de măsuri menite a duce la îmbunătățirea învățământului de cultură generală din țara noastră.

Astfel, au fost întocmite noi planuri de învățămînt, programe și manuale școlare originale, prin care s-a urmărit să se lărgească orizontul de cultură generală al elevilor, să se asigure un sistem închegat de cunoștințe atît la clasele V-VII cît și la învățămîntul mediu, ținînd seama de cerințele școlii de 7 ani și ale școlii medii, să se accentueze elementele de politehnizare, întărindu-se astfel legătura învățămîntului cu practica, cu producția.

Pentru a crea elevilor condițiile necesare spre a face față cu succes cerințelor puse în fața școlii de cultură generală, Ministerul Învățămîntului și Culturii în colaborare cu Comitetul Central al U.T.M. a trimis școlilor instrucțiunile nr. 2011 din 8 octombrie 1956, care reglementează, conform Hotărîrilor partidului și guvernului, programarea tuturor activităților din afara clasei, extrașcolare și obștești ale elevilor, în așa fel încît acestora să le rămînă libere, săptămînal, cinci jumătăți de zile lucrătoare pentru studiu individual și odihnă.

Din constatările făcute în decursul primului an de aplicare a noilor măsuri și din relatările cadrelor didactice și părinților elevilor, rezultă că a început să crească nivelul de pregătire al elevilor, că se realizează o mai strînsă legare a cunoștințelor teoretice de activitatea practică, că se obțin rezultate din ce în ce mai bune în munca de educație comunistă a tineretului școlar, că se pune accent tot mai mult pe educarea dragostei de patrie, a dragostei de muncă.

Condițiile create pentru îmbunătățirea muncii instructiv-educative nu au putut fi însă în întregime valorificate, deoarece nu s-au luat suficiente măsuri ca să se înlăture toate acele cauze care determină supraîncărcarea elevilor.

Cauzele care duc la supraîncărcarea elevilor sînt numeroase și ele variază de la o școală la alta și chiar de la profesor la profesor.

Intre acestea trebuie amintită, în primul rînd, defectuoasa pregătire și desfășurare a lecțiilor, întîlnită în activitatea unui mare număr de cadre didactice.

Din cauză că mulți învățători și profesori nu se pregătesc temeinic pentru fiecare lecție (nu studiază în prealabil, cu atenție, programele și manualele școlare, nu selectează cu grijă materialul didactic necesar, nu sistematizează și nu încadrează bine în timp conținutul instructiv-educativ al lecției, nu folosesc — în predarea și în verificarea cunoștințelor elevilor — cele mai potrivite metode și procedee), elevii nu reușesc în timpul orei să înțeleagă problemele esențiale, să-și însușească cunoștințele și noțiunile de bază, să-și dezvolte trăsăturile morale, nu primesc îndrumările necesare pentru efectuarea temelor acasă.

In consecință, elevii trebuie să muncească mai mult acasă, să se descurce singuri în manuale, notițe, bibliografii suplimentare.

Multe cadre didactice obligă pe elevi să ia notițe amănunțite în clasă, ba unii chiar le și dictează lecția, ceea ce scade desigur atenția și interesul elevilor pentru lecția respectivă. Incă mai grav este faptul că mulți profesori obligă pe elevi să transcrie acasă, pe alte caiete, notițele.

Pregătirea elevilor se reduce, de cele mai multe ori, la învățarea pe de rost a notițelor.

Astfel de practici constituie unul din izvoarele principale ale slabei pregătiri a elevilor, ale schematismului și confuziei în cunoștințele acestora, ale sărăciei de vocabular. In același timp, sînt o piedică serioasă în formarea deprinderii elevilor de a lucra cu cartea, de a munci independent. Elevii irosesc un timp prețios, fără a obține rezultatele necesare.

Imensa cantitate de teme care se dă de scris acasă, aproape la toate obiectele, determină în cea mai mare măsură supraîncărcarea elevilor.

De multe ori, chiar temele care sînt necesare și care ar trebui să aibă un rol însemnat în consolidarea cunoștințelor și în formarea deprinderilor de muncă independentă a elevilor, sînt date fără explicații prealabile în timpul lecției, iar după efectuarea lor nu sînt controlate.

Datorită lipsei de preocupare permanentă a directorilor și diriginților, în acest sens, nu există coordonare și proporționare justă a temelor scrise pentru acasă, pe zi, pe săptămîni, la toate materiile, pe fiecare clasă. Sînt frecvente cazurile cînd elevii au de executat pentru o singură zi teme scrise la 5—6 obiecte, unele din aceste teme fiind de-a dreptul contraindicate.

Astfel, se dau lucrări care răpesc în mod revoltător timpul de pregătire și de odihnă al elevilor: rezumate ale lecțiilor de istorie, șt. naturale, fizică, matematică; copierea, pe alte caiete, a notițelor luate la lecții, a schemelor sau hărților executate în clasă, a teoremelor din manual, desene artistice la șt. naturale, fizică, geografie etc.

Aglomerați în felul acesta, elevii trebuie să piardă acasă cîte 4—5 ore, și chiar mai mult, pentru executarea temelor scrise; să se culce noaptea tîrziu, fără să se fi pregătit la toate obiectele; să vină a doua zi obosiți la orele de clasă, nerăminîndu-le timpul necesar, în cursul unei zile, pentru lectura suplimentară, pentru alte activități recreative, pentru odihnă.

Un astfel de regim de muncă, cu totul nepedagogic, are urmări extrem de grave asupra pregătirii elevilor, asupra sănătății și a puterii lor de muncă; în general, asupra procesului de dezvoltare normală, armonioasă a tineretului școlar.

Introducerea lucrărilor scrise trimestriale la mai multe obiecte de învățămînt constituie un mijloc important pentru îmbunătățirea pregătirii elevilor, mai ales în condițiile desființării examenelor de fine de an. Dar, datorită defectuoasei programări a acestor lucrări, în ultimele 10—12 zile ale trimestrului se ajunge ca elevii unei clase să dea 4—5 asemenea lucrări de control într-o singură săptămînă, fără a fi scutiți de teme scrise pentru acasă la celelalte obiecte. Este clar că astfel se ajunge

(Continuare în pag. 2)

Tov. Valentina Atanasescu în mijlocul cetățenilor din raionul „1 Mai" care au propus-o candidată a F.D.P.

PEDAGOGI candidați ai F. D. P.

A treia oară

Tînăra profesoară Valentina Atanasescu este un om plin de entuziasm, de dragoste de viață, de muncă, o dăscăliță îndrăgită și prețuită de toți cei ce o cunosc. Confirmarea a primit-o de curînd, cu prilejul unei adunări cetățenești, în circumscripția electorală orășenească nr. 62 din Capitală.

...Eram în sala clubului întreprinderii „Electrobobinajul" din Capitală. Luasem loc la întîmplare, undeva în fundul încăperii, în mijlocul numeroșilor cetățeni din cuprinsul circumscripției orășenești nr. 62. S-a constituit prezidiul adunării, s-a dat citire citorva extrase din legea pentru alegerile de deputați în sfaturile populare. Apoi cetățenii au fost solicitați să propună un candidat. Să propună pe unul dintre cei care merită cel mai mult această mare încredere, pe unul dintre cei mai vrednici gospodari, pe cel care întrunește aprecierea marii majorități a alegătorilor din circumscripție.

Lîngă mine, o bătrînică — de abia i-am zărit chipul ascuns sub basmaua cu care-și înfășurase capul — șopti către vecinul ei de scaun: „Apoi dacă s-o propune tot un om ca tovarășa profesoară Atanasescu, să știi că-i numai de bine pentru cartierul nostru!" Dar tocmai atunci, din colțul opus al sălii s-a ridicat mîna unui cetățean. Și pensionarul Ion Niculescu, de pe strada Ghiocei, a propus drept candidat al F.D.P. pentru circumscripția orășenească 62 chiar pe tovarășa profesoară de matematică Valentina Atanasescu!

Mi-am spus îndată: ia uite, am noroc! O să-mi încep reportajul tocmai așa, arătînd că o profesoară propusă a doua oară în alegeri merită prețuirea noastră.

Mă înșelasem însă: nu era propusă pentru a doua oară! Căci iată ce-a spus mai departe pensionarul Ion Niculescu:

— După cum știți, prieteni, la alegerile din 1954 am ales deputat pentru circumscripția noastră pe tovarășa Valentina Atanasescu. Am fost mulțumiți de felul cum și-a dus activitatea. Am ales-o apoi și în 1956. Profesoara noastră a muncit bine și în ultimii 2 ani. Atunci eu cred că-i foarte nimerit s-o propunem și pentru alegerile de la 2 martie tot pe Valentina Atanasescu.

Nu-i îndoială că ea va cîrmui și mai departe bine gospodăria cartierului nostru. După cum știți, sfatul popular al raionului 1 Mai ne-a felicitat pentru felul cum e gospodărită circumscripția noastră. Străzile sînt curate, curțile îngrijite, fațadele caselor văruite. Sub îngrijirea și îndrumarea cui se gospodăresc străzile noastre? Cine intervine la sfatul popular ori de cîte ori un cetățean are vreo plîngere în legătură cu necazurile cartierului nostru? Tocmai Valentina Atanasescu, dăscăliță pe care am propus-o acum. Tot ea, după cîte știți, a luat inițiativa și i-a mobilizat pe cetățeni la pavarea și electrificarea fundăturii Ghiocei. Prin urmare propunerea mea este: profesoara Atanasescu să fie candidatul nostru!

In sală s-a produs animație. Mi-am dat seamă că tînăra profesoară de la școala mixtă de 7 ani nr. 25 întrunește simpatiile tuturor celor prezenți și am verificat această presupunere cîteva minute după aceea, cînd s-a trecut la vot.

Ascultînd ce spun cetățenii, am înțeles că Valentina Atanasescu n-are însă merite numai pe tărîm gospodăresc. In adunare a rostit cîteva cuvinte și cetățeanul Atanasof. El a spus: tovarășa Atanasescu este o profesoară merituoasă, care și-a cîștigat stima colegilor prin munca depusă la catedră, prin grija cu care își pregătește elevii, prin preocuparea permanentă de a-și ridica nivelul profesional. De cîte ori mă duc la școala ei — școala de 7 ani nr. 25 — ca să mă interesez de situația fratelui meu, elev al acestei școli, aud cum cadrele didactice vorbesc numai de bine despre tov. Valentina Atanasescu.

— Cine este pentru propunerea ca tov. Atanasescu să fie candidată în alegerile de la 2 martie? — a întrebat președintele prezidiului. Și, după cum vă spuneam înainte, toate voturile au fost pentru, nici un vot contra, nici o abținere. Meritele obștești și pe tărîmul școlii ale tinerei profesoare și-au găsit — pentru a treia oară — răsplata.

ANDREI VALENTIN

Profesor și activist pe tărîm obștesc

Profesorul Vancu Emil Ioan de la școala de 7 ani nr. 3 este primul pedagog din Orașul Stalin propus candidat al F.D.P. în actuala campanie electorală.

„A fi candidat al Frontului Democrației Populare — ne-a declarat tovarășul Vancu — este o mare cinste pentru mine, iar ziua în care cetățenii din circumscripția orășenească nr. 165 au propus candidatura mea a fost una din cele mai frumoase sărbători din cîte am trăit".

Că profesorul Emil Vancu are astăzi cinstea de a se număra printre candidații F.D.P. nu este un lucru întîmplător. Rodnica sa activitate școlară și obștească, desfășurată fără întrerupere de ani de zile, l-a făcut cunoscut nu numai în Orașul Stalin, dar și în împrejurimi, i-a adus stima și aprecierea unanimă. In adevăr, cîte mii de cetățeni nu i-au ascultat conferințele, cîți analfabeți nu au dezlegat taina scrisului îndrumați pas cu pas de el, cîți muncitori nu au absolvit școala elementară sau medie ajutați cu răbdare de acest dascăl, cîte cadre tinere din învățămînt nu au fost sfătuite cu competență de profesorul Vancu și nu au avut de învățat din experiența sa? Și, mai ales, cîte rînduri de școlari nu au fost educați de el în spiritul dragostei de patrie, al respectului față de trecutul eroic al poporului romîn, al admirației pentru marile cuceriri ale oamenilor muncii din țara noastră?

„Îmi fac datoria de profesor și de cetățean — ne-a spus candidatul Emil Vancu — din dragoste pentru generația tînără și din nestăvilita mea dorință de a contribui la înflorirea patriei noastre socialiste".

Am simțit în aceste cuvinte — rostite cu atîta căldură — și un angajament pentru activitatea de viitor a profesorului Emil Vancu.

Cum sînt biruite greutățile începutului

Primul an de învățămînt, primul contact direct cu școala, cu elevii, pune în fața tinerilor pedagogi multe semne de întrebare: cum să-și planifice materia, cum să-și organizeze lecția, cum să rezolve problemele metodice, cum să se descurce în procesul atît de complex al activității instructiv-educative? Dificultățile pe care le întîmpină sînt firești și inevitabile începutului.

Cum pot fi biruite aceste dificultăți? Fără îndoială, principalul element necesar pentru învingerea greutăților este dorința tinerilor de a munci din ce în ce mai bine, străduința de a-și însuși și folosi metodele cele mai bune de muncă. Bunele rezultate pe acest drum depind însă de sprijinul ce îl primesc de la colectivul în care lucrează, de îndrumarea acordată tinerilor de către pedagogii cu experiență.

In colectivul școlii medii nr. 1 „I. L. Caragiale" din orașul Ploești au intrat în acest an doi proaspeți absolvenți de facultate: Coralia Dumitrescu — profesoară de chimie și Robert Kovacs — profesor de fizică. Bine pregătiți în anii studenției, ei au acum toate condițiile de a deveni pedagogi destoinici — cu atît mai mult cu cît pe lîngă dorința lor de a munci bine, au și ajutorul colegilor lor cu mai multă experiență.

In adevăr, colectivul pedagogic i-a primit și i-a îndrumat cu căldură și bună voință pe tinerii profesori chiar de la început. I-a introdus în problemele școlii, le-a făcut cunoscute tradițiile ei, trezindu-le dragostea față de locul unde muncesc.

De la profesorii de specialitate tineri profesori au primit indicații amănunțite cu privire la întocmirea planurilor calendaristice. Profesoara de chimie C. Marinescu, bunăoară, i-a indicat tinerei sale colege Coralia Dumitrescu ca la tema „Funcțiile anorganice" să prevadă două ore în plus față de programă, motivînd de ce: pentru că nivelul elevilor din clasa a VIII-a (pe care îl cunoaște deoarece a predat la această clasă) este scăzut, iar acest capitol trebuie temeinic însușit de elevi, constituind baza chimiei anorganice. De asemenea, a făcut-o atentă asupra căror probleme din întregul curs să stăruie mai mult pentru a asigura o bună pregătire a elevilor în vederea studierii ulterioare a chimiei în clasa a IX-a.

Profesorii cu practică îndelungată dau însă tinerilor pedagogi nu numai indicații teoretice, ci și un ajutor practic: pregătesc împreună materialul și aparatele necesare experiențelor, le indică metodele ce e mai potrivite pentru efectuarea acestora și chiar efectuează alături de ei unele experiențe mai dificile.

De pildă, profesoara C. Marinescu a sfătuit-o pe tov. Dumitrescu ca, pentru demonstrarea metodei de obținere a bioxidului de carbon, să trateze carbonatul de calciu cu acid clorhidric, deoarece din această combinație elevii își pot da mai bine seama de procesul de efervescență prin care se pune în evidență bioxidul de carbon. De asemenea, tov. Dumitrescu a primit indicații privitoare la felul cum trebuie să prevină o eventuală explozie la lucrarea de laborator pentru prepararea azotului pe bază de fosfor.

Profesorii virstnici se interesează îndeaproape ce material folosesc tinerii pentru documentare, le indică izvoarele pe care să le consulte.

Tinerii profesori au primit sfaturi și îndrumări prețioase și în legătură cu conducerea activității cercurilor de elevi. Au fost ajutați, de pildă, să stabilească temele pentru cercul de fizico-chimice, li s-au făcut recomandări asupra metodelor pe care să le folosească în cerc, asupra materialelor necesare etc.

Merită relevat ajutorul pe care-l dau profesorilor tineri tov. A. Vîjoli, directorul școlii, și I. Negulescu, directorul de studii. Aceștia asistă deseori la lecțiile lor, și, fără a le jigni amorul propriu, fără a-i descuraja, le arată de fiecare dată ce a fost pozitiv în lecțiile lor, ce neajunsuri, ce greșeli au în predare și cum trebuie corectate. De pildă, au observat că tinerii au tendința de a merge prea repede cu materia, de a o străbate în același ritm la clase paralele care au nivel diferit. Le-au arătat că prin această grabă încalcă principiile didactice, că în parcurgerea materiei trebuie să se țină seama de nivelul clasei, de gradul de pregătire al elevilor, de lacunele existente în cunoștințele lor.

O latură negativă a muncii tinerilor pedagogi o constituia faptul că nu rezolvau cu elevii suficiente probleme, nu făceau destule aplicații practice, nu foloseau îndeajuns laboratorul școlii. Directorul le-a explicat însemnătatea activității practice a elevilor, rolul ei în politehnizarea învățămîntului și le-a cerut să

M. TEODORU

(Continuare în pag. 2)

Unde-s doi puterea crește

Cu cît se așternu anii și-s gata să se încheie în cifra unui secol, cu atît actul de la 24 ianuarie 1859 — unirea Țării Romînești cu Moldova — apare mai limpede și mai măreț.

In trecerea acestor ani s-a stins stîrpea celor ce n-ar fi vrut unirea. Alecu Balș, proprietar, cum însuși se fălea, a 80.000 de fălci de pămînt, protesta în 1857 împotriva unirii, chibzuind cu mintea lui vicleană că „asemenea tuzie nu ar produce decît elemente de discordie, lupte vrăjmașe și neprevăzute amenințătoare"...

In răvășirea deceniilor s-a rărit de istov și tagma celor care au căutat să facă din unire un act politic al ei și numai al ei. Victorioasă în lupta ei, clasa muncitoare a îndepărtat moșierimea și burghezia de la putere. Acum, istoricii pot vedea mai limpede. Și, îndeosebi, pot auzi glasul maselor care au cerut de mult unirea și-au fost gata a se jertfi pentru desăvîrșirea ei, înțeleg că fără mase, fără lupta lor nimic temeinic nu s-ar fi putut săvîrși.

De altfel, pe acest factor intern — dorința maselor — s-au sprijinit și guvernul francez și cel rus cînd au pus, în conferințe internaționale, problema unirii dintre Moldova și Țara Romînească. De același factor intern s-au temut Turcia și Austria, imperii alcătuite din sfărîmături de state și popoare. De teamă n-au ridicat armele împotriva celor care, la 24 ianuarie 1859, au călcat în picioare hotărîrea Convenției din Paris.

Desfășurarea evenimentelor de la convocarea divanurilor ad-hoc pînă la alegerea lui Alexandru I. Cuza nu se poate înțelege deplin fără contribuția maselor populare. Cum era și firesc, poporul a văzut în unire o cale a eliberării lui. In ședința din 6 decembrie 1857 a divanurilor ad-hoc, deputații săteni aduceau o propunere în care erau așternute limpede, dramatic și cutezător, dorințele țărănimii: ...„pînă astăzi toate sarcinile cele mai grele numai asupra noastră au fost puse, și noi mai nici de unele bunuri ale țării nu ne-am îndulcit; iar alții fără să fie supuși la nici o povară, de toată mana ei s-au bucurat; că noi biruri grele de cap am plătit; oameni de oaste numai noi am dat; ispravnici, judecători, privighetori și jandarmi numai noi am ținut; drumuri, poduri și șosele numai noi am lucrat; beilicuri, podvezi și havalele numai noi am făcut; boerescuri, zile de meremet numai noi am îndeplinit; clacă de voie și fără de voie numai noi am dat; ...pîine neagră și amară, udată cu lacrimi numai noi am mîncat; bătăliile și răzmeriție cînd au fost tot greul numai noi l-am dus; ...că cel cu putere țara își părăsea, peste hotare treceа; nevoia și greutatea o duceau cei ce rămîneau la vatra lor... Citu-i Dunărea de mare și de largă curge rîul sudorilor noastre, se duce peste mări și peste hotare, acolo se preface în rîuri de aur și de argint și curg iarăși înapoi de se revarsă în țara noastră; iar noi de la ele nici că ne îndulcim".

Poporul voia „răscumpărarea" din robia în care trăia: „voim să ne răscumpărăm, să nu mai fim a nimănui, să fim numai ai țării și *să avem și noi o țară*; am îngenunchiat, am îmbrîncit cu toții; *cum sîntem nu o mai putem duce îndelung*"...

Rar rostiri mai patetice și mai adevărate, izvorîte din adîncul inimii celor ce sufereau și priveau spre unire ca spre un liman al izbăvirii din umilirea pricinuită de exploatare.

Dar boierii cei mari s-au înspăimîntat de cererile deputaților țărani. Unul dintre ei socotea că răscumpărarea boierescului, punctul capital din plîngerea țăranilor, este o „utopie condamnată de toată lumea, expresie sofistică care ascunde în ea o *cerință comunistă*, care cu alte cuvinte vrea să zică: *improprietărirea universală fără cumpărare și plata pămîntului, pe care compuitorii propunerii locuitorilor îl înțeleg proprietate comună a tuturor, precum este aerul și soarele*"...

Boierii erau puternici, bogați și sprijiniți de toate forțele reacțiunii externe. Se bizuiau îndeosebi pe Turcia, „puterea suzerană".

Oamenii progresiști erau pentru unire, alături de popor. „Noi dorim ca tot poporul romîn să se înfrățească și să trăiască în pace și în liniște pe pămîntul strămoșesc al Romîniei, pentru mărirea și fericirea neamului", spunea Vasile Mălinescu. După ce moldovenii l-au ales domn pe Alexandru I. Cuza, ziarele radicalilor din București s-au ridicat împotriva majorității din adunarea electoare, împotriva acelor oameni ai „periciunii și ai trădării", s-au împotrivit a fi ales domn vreunul „din cei ce au domnit, ei sau părinții lor". Candidatul cerut de radicali se impunea a fi un „domn al poporului, adevărat principe constiDUMITRU ALMAȘ

(Continuare în pag. 2)

Pentru înlăturarea supraîncărcării elevilor și cadrelor didactice

(Urmarea din pag. I)

la o excesivă aglomerare și obosire a elevilor în perioadele de sfîrșit de trimestru.

Defectuoasa întocmire a orarului este o altă cauză care influențează negativ întregul regim de muncă al școlii și se răsfrînge asupra regimului de muncă al elevilor, contribuind la supraîncărcarea lor.

La alcătuirea orariilor, conducerile multor școli iau mai mult în considerație interesele personale ale cadrelor didactice decît cerințele pedagogice, neținînd seama, în repartizarea obiectelor de studiu, de gradul lor de dificultate, de posibilitățile de efort ale elevilor în cursul săptămînii, de respectarea timpului necesar pentru munca individuală și a timpului liber al acestora.

Se întîlnesc la multe școli orarii întocmite în felul următor:

— luni: franceză, rusă, geografie, matematică și științe naturale;

— marți: educație fizică, istorie, desen, matematică și lucrări practice.

O astfel de întocmire a orarului contrazice principiile pedagogice, deoarece programarea a cinci obiecte grele (bineînțeles cu temele respective), la începutul săptămînii, pune pe elevi în situația de a folosi singura lor zi de odihnă (duminica) pentru pregătirea lecțiilor; pe de altă parte, ziua de luni, care trebuie să fie o zi de adaptare a elevilor în munca școlară, este încărcată numai cu obiecte grele.

Prin concentrarea obiectelor grele numai în unele zile ale săptămînii, efortul elevilor nu este bine dozat și nu se asigură un ritm normal de muncă.

Deși prin instrucțiunile Ministerului Învățămîntului și Culturii și ale C.C. al U.T.M. se cere directorilor de școli, cadrelor didactice și organelor U.T.M. și de pionieri să reglementeze și să coordoneze cu cea mai mare grijă toate activitățile din afara clasei, extrașcolare și obștești ale elevilor, pentru a le asigura acestora cinci jumătăți de zile lucrătoare libere, în fapt nu este satisfăcător rezolvată această cerință. Ca urmare, fie că elevilor li se ocupă mai multe din jumătățile de zi care ar trebui să li se dea libere, fie că li se programează acele activități imediat după orele de clasă sau imediat înainte de orele de clasă, ajungîndu-se astfel, la clasele V—XI, la zile în care elevii au 8—9 ore de lucru fără întrerupere în școală după care muncesc alte ore, acasă, pentru pregătirea lecțiilor de a doua zi.

Pe lîngă aceasta, în cele mai multe școli, se face pregătire specială a elevilor, în ore suplimentare — răpindu-se din timpul liber al acestora — în vederea participării lor la concursuri școlare sportive, literare, artistice, științifice, tehnice care — și din cauză că sînt insuficient coordonate — duc la supraîncărcarea elevilor.

Directorii de școli, primind cu ușurință din afară sarcini pentru care nu au aprobarea ministerului, mai antrenează pe elevi în diferite alte acțiuni care nu contribuie la instruirea și educarea elevilor și le răpesc acestora din timpul destinat pregătirii lecțiilor.

Pe de altă parte, se mai întîlnesc cazuri cînd unele cadre didactice sînt scoase de la orele de clasă pentru diferite acțiuni, ceea ce dăunează parcurgerii la timp a materiei, supraîncărcînd pe elevi.

Organizațiile de pionieri și de tineret din școli au făcut progrese în ceea ce privește conturarea mai precisă a conținutului, a formelor și a metodelor de activitate educativă.

Mai sînt destule cazuri cînd nu se asigură îndeajuns colaborarea cu conducerea școlilor și cu diriginții, iar pentru adunările pionierești și de U.T.M. se folosește mult mai mult timp decît cel stabilit prin instrucțiunile comune ale Ministerului Învățămîntului și Culturii și C. C. al U.T.M. ajungîndu-se astfel și pe această cale la supraîncărcarea elevilor.

În ultimii ani, s-a desfășurat o propagandă pedagogică mai intensă, stabilindu-se o mai strînsă legătură între școală și familie, părinții fiind tot mai mult atrași în sprijinirea muncii de educație a elevilor.

Cu toate acestea, sînt încă numeroase familiile care nu păstrează legătura cu școala, care încarcă pe elevi cu prea multe activități în gospodărie, mai ales în mediul rural.

De asemenea, devine din ce în ce mai mare numărul părinților care ocupă mult pe copiii lor în afara școlii cu lecții suplimentare, fie în vederea pregătirii, cu 2—3 ani înainte, pentru concursurile de admitere (în clasa a VIII-a sau în învățămîntul superior), fie pentru studierea mai multor limbi moderne, a muzicii, a baletului. Mulți dintre aceștia, deși își dau bine seama de excesivul volum de muncă cerut în plus copiilor, atribuie supraîncărcarea acestora numai altor factori, nicidecum și familiei. Aceasta denotă că legătura cu familia nu este pe deplin realizată, iar activitatea școlii în această direcție este încă destul de slabă.

Pe de altă parte, lipsa de supraveghere a copiilor de către părinți pune adesea pe elevi în situația de a neglija efectuarea temelor în timpul zilei, ajungînd astfel să le execute seara tîrziu, cînd, din cauza oboselii, randamentul este destul de scăzut, sau chiar să nu le execute de loc.

Incontestabil că una din cauzele care mai contribuie la supraîncărcarea elevilor provine și din lipsuri ale programelor și manualelor școlare.

Deși programele școlare au fost elaborate și discutate în colaborare cu un număr mare de cadre didactice, a căror contribuție a fost deosebit de însemnată în asigurarea nivelului științific al acestor programe, totuși ele mai au încă unele lipsuri. Se resimte mai ales încărcarea lor cu prea multe amănunte, a căror eliminare n-ar dăuna culturii generale a elevilor.

Unele programe ca, de exemplu, cele de istorie, sînt prea detailate, nu scot îndeajuns în evidență esențialul, fapt care face ca unii profesori să acorde aceeași importanță predării întregului material, să dea amploare chestiunilor de amănunt și să ceară, în consecință, și elevilor să și le însușească în întregime.

Cu toate că programele sînt încă prea încărcate, se mai întîlnesc cadre didactice care depășesc sistematic prevederile programelor.

În urma cercetărilor întreprinse s-a dovedit, de asemenea, că multe cadre didactice nu studiază și nu aplică programele școlare, ci țin seama numai de manuale, care, de obicei, cuprind mai mult material decît programele.

Nici manualele școlare nu sînt îndeajuns de accesibile, atît din cauza volumului prea mare, cît și datorită, uneori, nivelului prea ridicat de prezentare a cunoștințelor; unele din ele sînt greoaie și din cauza stilului în care sînt redactate.

Nu se pot trece cu vederea nici condițiile grele în care funcționează multe din școlile noastre: clase suprapopulate, cursuri după amiază — uneori cursurile de zi desfășurîndu-se și în trei schimburi; insuficiența sălilor de laborator, a materialului didactic și a mobilierului școlar; slaba preocupare a multora din organele locale pentru rezolvarea problemelor materiale ale școlii.

Toate acestea influențează la rîndul lor negativ asupra bunei desfășurări a muncii didactice.

★

Fenomenele de supraîncărcare a elevilor constituie o serioasă piedică în ridicarea nivelului de pregătire a acestora, în dezvoltarea lor multilaterală. Eforturile care se cer copiilor — de multe ori peste puterile lor — au grave urmări asupra dezvoltării lor fizice și psihice.

Față de această situație, este necesar să se treacă de urgență la aplicarea cu strictețe atît a măsurilor care au fost luate de Ministerul Învățămîntului și Culturii pînă în prezent, cît și a următoarelor dispoziții, menite a îmbunătăți munca instructiv-educativă în școala noastră.

1. Pentru ca elevii să înțeleagă noțiunile de bază, să-și însușească, în cadrul lecțiilor, ideile esențiale, spre a li se ușura astfel studiul individual, cadrele didactice trebuie să acorde cea mai mare grijă pregătirii pentru lecție, să-și însușească temeinic metodica desfășurării ei; să aleagă cu grijă conținutul fixat în programa școlară, să folosească variat material didactic, să-și susțină expunerea lecției prin scheme, schițe, desene adecvate; să pregătească cu atenție temele pentru acasă ale elevilor, să dea acestora îndrumările necesare pentru efectuarea lor.

Pentru succesul unei lecții, deosebit de important este, de asemenea, nivelul expunerii, care trebuie să țină seama cu strictețe de cunoștințele anterioare ale elevilor. Limba pe care o folosesc învățătorul și profesorul în timpul lecției trebuie să fie simplă, clară și concisă, cît mai adecvată conținutului lecției și nivelului clasei, iar cuvintele care exprimă noțiuni noi să fie lămurite în așa fel încît elevii să poată urmări activ, cu atenție și interes, explicațiile profesorului.

De asemenea, învățătorul și profesorul trebuie să fie permanent preocupați de felul în care elevii înțeleg lecția, să lucreze nu numai cu elevii buni, ci cu toată clasa, să prevină și să înlăture la timp orice rămînere în urmă la învățătură a elevilor.

Trebuie combătută tendința multor cadre didactice de a transmite elevilor, prin lecții, mai multe cunoștințe decît cele prevăzute în programa școlară, chiar dacă aceste cunoștințe în plus sînt cuprinse în manualele școlare.

Se recomandă ca învățătorii și profesorii să aibă atitudine creatoare față de programele școlare, în sensul ca, respectînd cerințele de bază și volumul cunoștințelor prevăzute de programe, să poată proporționa și altfel numărul de ore pentru diferite capitole și lecții, să poată face unele modificări în ordinea temelor sau lecțiilor, să folosească mai multe ore pentru recapitulare, să poată înlocui unele lucrări de laborator și aplicații practice cu altele sau să le schimbe ordinea, în funcție de condițiile specifice în care lucrează.

În cadrul cercurilor pedagogice vor fi discutate posibilitățile de adaptare a programelor la condițiile concrete din fiecare școală și la nivelul de pregătire al elevilor.

O cerință esențială este încadrarea lecției în ora respectivă în așa fel încît să se rezerve suficient timp pentru fixarea cunoștințelor, pentru darea temelor și explicarea lor, pentru îndrumările privitoare la folosirea manualului acasă și, în general, la studiul individual al elevilor.

2. În legătură cu temele scrise pentru acasă, se dau următoarele dispoziții:

— la fiecare clasă să se cîntărească cu atenție gradul de dificultate și volumul temelor scrise pentru acasă, în așa fel încît ele să nu depășească posibilitățile elevilor, iar efectuarea acestor teme să nu dureze, în total, mai mult decît o oră la clasele I—VII și o oră și jumătate la clasele VIII—XI;

— cadrele didactice sînt obligate să noteze temele scrise pentru acasă în jurnalul de clasă (trimis școlilor în anul școlar 1957/1958), la rubrica respectivă;

— pentru zilele care urmează imediat după duminici sau după alte sărbători, numărul și volumul temelor scrise să fie cît mai redus, iar pentru ziua următoare aceleia în care sînt programate toate activitățile în afara clasei și extrașcolare să nu se dea teme scrise;

— să nu se dea teme scrise pentru zilele în care sînt programate lucrările scrise trimestriale (tezele);

— nu se admite să se dea elevilor pentru vacanțele de iarnă și de primăvară decît teme obișnuite, care se dau și în timpul anului — de la o zi la alta;

— să se asigure controlul la timp și sistematic al temelor pentru acasă.

3. Se interzice cu desăvîrșire a se da elevilor, ca teme scrise pentru acasă, rezumate la istorie, constituție, șt. naturale, fizică, chimie, geografie, matematică, psihologie, logică.

4. Se interzice transcrierea notițelor, a schemelor, a desenelor, a schițelor executate în timpul lecțiilor.

Cadrele didactice trebuie să controleze cu atenție și să îndrumeze cu grijă felul în care elevii iau notițe în clasă, felul în care execută în timpul lecției, pe caiete sau maculatoare, schițele, hărțile desenate de profesori pe tablă,

5. Trebuie înlăturată practica multor școli, în care elevii învață lecțiile numai după notițe, ceea ce duce la superficialitate și formalism în pregătirea lor, la imposibilitatea de a li se forma deprinderi de muncă organizată, de studiu individual susținut.

6. Se interzice a se da elevilor să execute acasă reproduceri după desenele artistice din manuale la științe naturale, fizică, chimie, geografie etc.

7. Să se urmărească cu toată grija ca materialul didactic (planșe, hărți), care se alcătuiește cu ajutorul unora dintre elevi, să fie repartizat just, de la începutul anului, pe elevi (cîte o singură lucrare pe an de fiecare elev) și să se acorde un termen îndelungat, în așa fel încît să nu li se răpească elevilor timpul necesar pentru odihnă.

8. Să nu se programeze, la fiecare clasă, mai mult de trei lucrări scrise trimestriale (teze) în decursul unei săptămîni, la intervale de două zile.

Începînd cu trimestrul al doilea al acestui an școlar nu se mai dau teze la obiectele cu o singură oră săptămînal în planul de învățămînt.

9. Se interzice programarea — în perioada lucrărilor scrise trimestriale — a altor lucrări de control din materia lecțiilor anterioare.

10. La întocmirea orariilor se va ține seama de următoarele cerințe:

— să se asigure o justă programare a obiectelor de învățămînt în orar, pe săptămînă și pe zile, în funcție de posibilitățile de efort ale elevilor și de necesitatea de a varia activitatea acestora;

— în ziua care urmează după aceea în care sînt programate activitățile în afară de clasă și extrașcolare, cît și în zilele care urmează după duminici, să fie trecute în orar obiectele care cer timp mai puțin pentru pregătirea lor;

— se interzice programarea în zile consecutive a obiectelor cu un număr mic de ore;

— se interzice programarea în aceeași zi a mai multor ore pentru același obiect de studiu, cu excepția matematicii la clasele VI-XI și a limbii materne la clasele V—VII, care pot fi trecute cu două ore în aceeași zi, o singură dată pe săptămînă;

— se interzice intercalarea de ore libere între obiecte în orarul unei zile, pentru a nu fi reținuți elevii în școală fără activitate și a nu li se răpi din timpul lor liber;

— se interzice programarea aceluiași obiect de studiu numai la sfîrșitul zilei;

— să se asigure stabilitatea orarului pe întregul an școlar.

11. În scopul de a asigura elevilor mai mult timp pentru studiu individual și pentru odihnă, în organizarea activității în afară de clasă și extrașcolare se va ține seama de următoarele:

— ședințele de cercuri pe obiecte se vor ține 1—2 ori pe trimestru; durata lor nu va depăși două ore;

— ședințele cercurilor tehnice se vor ține odată pe lună și nu vor dura mai mult de două ore;

— un elev nu poate participa decît la un singur cerc;

— elevii care participă la cercuri la palatul pionierilor sau la casele de pionieri nu vor mai lua parte la cercurile organizate de școală;

— programarea ședințelor de cerc să se facă în perioada în care nu au loc lucrările scrise trimestriale;

— concursurile școlare sportive, literare, artistice, științifice, tehnice, diferitele activități obștești, excursiile, vizitele în producție, manifestările cultural-artistice să fie proporțional repartizate pe întregul an școlar și să nu aibă loc în perioadele de încheiere a trimestrelor, cînd elevii sînt mai aglomerați cu recapitularea materiei, cu pregătirea pentru teze sau examen. Pentru o mai bună organizare și desfășurare a acestor activități se va alcătui un plan comun al conducerii școlii și al organizației U.T.M.

12. Se interzice pregătirea specială în ore suplimentare, în vederea participării la concursuri școlare — sportive, literare, artistice, științifice, tehnice.

Elevii vor concura la aceste competiții pe baza pregătirii obținute în orele de curs, în cercurile și colectivele sportive, în cercurile pe obiecte și cercurile tehnice, prin studiul individual. Toate concursurile școlare mai înainte menționate, cît și regulamentele acestora vor fi aprobate, în prealabil, de Ministerul Învățămîntului și Culturii și de C. C. al U.T.M.

13. Directorii de școli sînt împuterniciți să nu antreneze pe elevi în acțiuni care nu contribuie la instruirea și educarea elevilor și le răpesc acestora din timpul destinat pregătirii lecțiilor. Le este lăsată însă inițiativa de a organiza activități educative în funcție de condițiile și posibilitățile locale, cu grija de a le încadra just în regimul de muncă al școlii și de a evita supraîncărcarea elevilor.

14. În vederea îmbunătățirii continue a muncii de educație și a respectării timpului necesar elevilor pentru învățătură și odihnă, conducerile școlilor, diriginții și cadrele didactice vor colabora cît mai strîns cu organizațiile de pionieri și de tineret din școli, încît acestea să ridice necontenit nivelul muncii de educație al elevilor și să respecte formele, conținutul și durata activităților pionierești și de U.T.M., prevăzute în instrucțiunile nr. 2.011 din 1956, aprobate de Ministerul Învățămîntului și de C.C. al U.T.M.

15. Directorii de școli, diriginții și celelalte cadre didactice, cu sprijinul organizațiilor de pionieri și de tineret din școli, vor lămuri elevii asupra faptului că prezentele măsuri sînt menite să le creeze condiții mai bune pentru pregătirea lor, să le asigure mai mult timp pentru studiu și pentru recreare. Totodată, li vor face să înțeleagă că este de datoria lor de a valorifica aceste condiții, muncind cu perseverență, cu simț de răspundere, întărind disciplina în școală și în afară de școală, întrebuințînd cu folos timpul liber care li se creează.

16. Avînd în vedere rolul deosebit de important pe care îl are familia în educația copiilor, trebuie intensificată propaganda pedagogică în rîndurile părinților, spre a-i determina să lupte alături de conducerea școlii, de diriginți și de organizațiile de pionieri și U.T.M. pentru organizarea și respectarea regimului de muncă al elevilor, pentru îmbunătățirea educației acestora.

17. Organele locale, precum și directorii de școli să manifeste intense preocupări și să lupte cu toată hotărîrea pentru lărgirea spațiului de școlarizare, pentru îmbunătățirea condițiilor de muncă ale elevilor și cadrelor didactice.

Este interzisă folosirea localurilor de școli pentru diverse acțiuni care tulbură activitatea instructiv-educativă a școlii.

★

Pentru a veni în ajutorul cadrelor didactice, asigurîndu-le mai mult timp liber pentru mai buna pregătire a lecțiilor și pentru ridicarea nivelului lor profesional, obligativitatea întocmirii planurilor calendaristice și a planurilor zilnice de lecții se reglementează după cum urmează:

1. Întrucît planificarea muncii dă cadrelor didactice posibilitatea să aibă o vedere de ansamblu asupra întregii materii ce trebuie predată într-un an școlar și să-și organizeze cu precizie activitatea instructiv-educativă în decursul anului, întocmirea planului anual și a planului calendaristic trimestrial, la fiecare obiect de învățămînt, pentru fiecare clasă la care predau, este obligatorie pentru toate cadrele didactice. Aceste planuri se alcătuiesc într-un exemplar, care va fi aprobat de directorul școlii. Acesta este obligat să examineze cu atenție planurile primite, să ceară cadrelor didactice să facă îndreptările necesare, dacă este cazul, și să controleze îndeplinirea acestor planuri.

Cadrele didactice pot introduce unele modificări în planul calendaristic, în cazul că s-ar ivi necesitatea de a proceda astfel.

2. Întocmirea planurilor zilnice de lecții este obligatorie pentru toate cadrele didactice cu o vechime în învățămînt de pînă la 4 ani împliniți.

De asemenea, este obligatorie întocmirea planurilor zilnice de lecții pentru toți învățătorii și profesorii cu vechime în învățămînt de pînă la 10 ani împliniți, care — deși sînt atestați prin asimilare — nu sînt absolvenți cu diplomă ai școlilor pedagogice (normale) sau absolvenți cu examen de stat (licență) ai institutiilor de învățămînt superior pregătitoare de cadre didactice (ex.: absolvenții de liceu, de școli profesionale, industriale, comerciale sau alte școli medii, foști maiștri de lucrări practice, încadrați după reforma învățămîntului ca învățători la clasele I—IV sau licențiați ai fostei Academii Comerciale încadrați ca profesori de matematică etc.).

Învățătorii din aceste categorii care predau simultan la două clase își vor întocmi zilnic cîte două planuri de lecții, pentru fiecare clasă. Cei care predau simultan la mai mult de două clase își vor întocmi zilnic cîte un plan de lecții pentru fiecare clasă. Vor avea grijă ca, în decursul unui an școlar, să întocmească planuri de lecții la fiecare din obiectele respective.

În procesul pregătirii pentru lecție, la alcătuirea planului zilnic de lecție, învățătorii și profesorii pot folosi planurile din anul precedent, îmbunătățindu-le în lumina învățămintelor dobîndite în aplicarea lor, potrivit condițiilor clasei la care predau și programelor în vigoare pe anul școlar în curs.

— Cadrele didactice cu studii de bază de specialitate, cu o vechime de 4—10 ani împliniți, sînt obligate să întocmească planuri numai pentru lecțiile de recapitulare.

— Cadrele didactice cu o vechime în învățămînt mai mare de 10 ani nu au obligația să întocmească planuri de lecție. Dat fiind că schițele de plan de lecție — chiar și pentru cadrele didactice cu o bogată experiență — constituie o cerință importantă pentru succesul muncii instructiv-educative, întocmirea lor este lăsată la aprecierea învățătorilor și profesorilor respectivi.

În cazul cînd directorii școlilor, organele de îndrumare și control ale secțiilor de învățămînt și cultură sau ale Ministerului Învățămîntului și Culturii constată că lecțiile unor cadre didactice care, pe baza vechimii, sînt scutite de a face planuri de lecții, nu sînt predate la nivelul cerințelor pedagogice și al programelor școlare, vor putea obliga pe învățători sau profesorii respectivi să-și pregătească mai temeinic lecțiile, dîndu-le sarcina să-și întocmească planuri zilnice sau schițe de planuri pentru toate lecțiile sau numai pentru anumite obiecte ori categorii de lecții, pe o durată de timp (1—2 trimestre sau un an școlar).

— Cadrele didactice care nu au dreptul să fie atestate în învățămînt, neavînd calificarea cerută, sînt obligate să facă planuri zilnice de lecții, indiferent de vechimea ce o au în funcțiune.

3. Pentru ca activitatea dirigintelui să fie cît mai rodnică, este necesar ca ea să fie bine planificată.

Pentru buna organizare și desfășurare a muncii educative, întocmirea planului de muncă trimestrial și a planului sau a schiței de plan pentru fiecare oră educativă în parte, este obligatorie pentru toți diriginții de la clasele V—XI, indiferent de vechimea în învățămînt.

Planul trimestrial va fi depus la direcția școlii.

★

Pentru aducerea la îndeplinire a dispozițiilor prevăzute în prezentele instrucțiuni, se vor lua următoarele măsuri:

Secțiile de învățămînt ale sfaturilor populare vor prelucra cu colectivele de inspectori și cu directorii de școli prezentele instrucțiuni și vor urmări aplicarea cu strictețe a măsurilor prezente. Vor analiza periodic, cu colectivele de inspectori și cu directorii, felul cum se aplică în școli instrucțiunile, precum și rezultatele obținute.

În același scop, vor organiza consfătuiri cu diriginți, profesori și părinți, pentru a îmbunătăți organizarea muncii școlare și regimul de muncă al elevilor în școală și în familie.

Directorii de școli vor organiza prelucrarea acestor instrucțiuni în consiliile pedagogice, în comisiile metodice pe școli, în colectivele diriginților și în ședințe cu părinții, vor stabili plan de măsuri pe școală, pe clase, pe specialități.

De asemenea vor urmări, în mod sistematic, felul cum se realizează sarcinile din acest plan, analizînd periodic situația îndeplinirii lor, în consiliile pedagogice și în comitetul de părinți pe școală.

Organele de îndrumare și control, precum și conducerile școlilor, vor intensifica munca de îndrumare și control asupra pregătirii și desfășurării lecțiilor, atrăgînd totodată atenția învățătorilor și profesorilor asupra necesității de a ridica necontenit nivelul învățămîntului prin lecții de bună calitate.

Pentru ca învățătorii și profesorii să poată asigura pregătirea temeinică a tineretului școlar, organele locale trebuie să manifeste mai multă grijă pentru încadrarea lor în specialitate și să nu-i antreneze în alte activități, care nu au legătură cu sarcinile lor didactice și culturale.

De asemenea, organele locale și directorii de școli vor lua măsurile necesare pentru degrevarea diriginților de sarcinile administrative, care urmează să fie îndeplinite de personalul administrativ al școlii.

Diriginții — a căror răspundere în acțiunea de înlăturare a supraîncărcării elevilor este foarte mare — vor lua măsuri, în colaborare strînsă cu colectivul de profesori, cu organizațiile de pionieri și U.T.M. și cu părinții elevilor, pentru planificarea și urmărirea, cu atenție și cu perseverență, a îndeplinirii cu strictețe a tuturor sarcinilor care le revin în această direcție, atît lor personal cît și celorlalți factori.

Învățătorii și profesorii care au, de asemenea, rolul cel mai important, trebuie să-și îmbunătățească serios activitatea și să găsească, în spiritul instrucțiunilor de față, cele mai potrivite mijloace, atît pentru ridicarea calității lecțiilor, cît și pentru preîntîmpinarea și înlăturarea supraîncărcării elevilor.

Pentru evitarea supraîncărcării elevilor au fost efectuate și unele reduceri în programele școlare. Acestea vor fi publicate ulterior în paginile gazetei noastre.

ALEGERI SINDICALE
la școala nr. 21 din Constanța

În orașul Constanța, alegerile în grupele sindicale din școli sînt în plină desfășurare. Pînă la 23 ianuarie, în aproape majoritatea școlilor membrii sindicatului muncitorilor din învățămînt și cultură și-au ales organele conducătoare ale grupelor sindicale și delegații la conferința orășenească.

Darea de seamă prezentată de responsabilul grupei sindicale a școlii de 7 ani nr. 21 în fața adunării generale a scos în relief o serie de succese în munca organizației sindicale. S-a arătat de pildă că, ajutată de comuniștii din școală, grupa sindicală a reușit să antreneze masa părinților elevilor în munca de construcție a două săli de clasă, a sălii pentru laborator și a sălii de recreație. Împreună cu cadrele didactice, părinții au descărcat și stivuit materialele de construcție, au pregătit materialul pentru echipa de zidari, efectuînd un număr însemnat de ore de muncă voluntară și contribuind prin aceasta la ieftinirea prețului de cost al construcției. S-au evidențiat în această acțiune pedagogi ca Eugenia Popovici, Ion Albu, Paula Opreanu, Gh. Rădulescu ș.a.

O altă realizare cu care grupa sindicală de la școala nr. 21 se poate mîndri este îndeplinirea, atît la clasele I—IV cît și la clasele V—VII, a planului de școlarizare — și aceasta în bună măsură datorită strînsei legături cu părinții copiilor și sprijinului acordat de deputații sfatului popular orășenesc.

Darea de seamă a analizat însă prea superficial cauzele care au făcut ca procentul de promovați la clasele V—VII pe trimestrul I al anului școlar 1957—1958 să fie scăzut. În discuții, membrii grupei sindicale au arătat că s-a dat prea puțină importanță organizării unui schimb de experiență sistematic și permanent în cadrul școlii și chiar cu școlile învecinate. De asemenea, deși în școală se pregătise în primul trimestru o consfătuire de producție, comitetul orășenesc al S.M.I.C. a amînat-o fără termen.

Aceste neajunsuri s-au răsfrînt asupra muncii cadrelor tinere, care n-au fost ajutate în suficientă măsură să-și organizeze și să-și desfășoare în mai bune condiții munca în primele luni ale activității lor didactice.

Adunarea generală a criticat atît conducerea grupei sindicale, cît și direcția școlii pentru că n-a organizat ajutorarea fiilor de muncitori pentru lecțiile curente și pentru pregătirea lor în vederea prezentării la concursurile de admitere în școlile medii.

Organul sindical nou ales și direcția școlii s-au angajat ca în cel mai scurt timp să ia toate măsurile pentru remedierea acestor neajunsuri.

ION BĂDICA

A apărut

Revista de psihologie

anul III, nr. 4, 1957

În sumar:

M. Ralea: Psihologia sovietică și dezvoltarea psihologiei științifice în R.P.R.

C. I. Parhon și **E. Semen:** Contribuții la studiul psihologiei vîrstelor. Manifestări psihice la climacteriu.

P. Popescu-Neveanu, I. Wolfinger și **P. Pufan:** Unele aspecte ale corelației dintre însușirile spațiale și cele de culoare în dezvoltarea percepției.

Tatiana Slama-Cazacu: Cîteva observații privitoare la sistemul asociativ-lexical.

Ion N. Bălănescu: Cercetări experimentale prin metoda asocierilor elective în lanț.

P. Soliman: Observații psihologice privitoare la însușirea profesiunii de strungar, cu referire specială la elevii surdomuți.

A. Tucicov-Bogdan și **T. Bogdan:** Geneza delincvenței minore.

U. Schiopu: Congresul internațional de psihologie de la Bruxelles.

Critică și bibliografie.

Cum sînt biruite greutățile începutului

(Urmare din pag. 1)

nu omită această activitate de la nici o lecție.

Nu rare ori directorul le-a spus tinerilor pedagogi: „Cînd nu pricepeți ceva, întrebați. Colectivul vă va ajuta". La început, tinerii profesori au manifestat o oarecare sfială. Încurajați, însă, de colectiv și dornici de a pătrunde „tainele" succeselor celor cu mai multă experiență, ei vin acum adeseori cu încredere la aceștia și le cer sfaturi ori de cîte ori au vreo nedumerire.

Directorul urmărește continuu programul pe care-l fac tinerii profesori, îi încurajează, le insuflă încredere în posibilitățile proprii, subliniind chiar și cele mai mici succese ale lor, scoțînd în evidență părțile pozitive ale muncii pe care o desfășoară. Spre exemplu, i-a lăudat pentru că știu să trezească interesul elevilor față de obiectele pe care le predau și să folosească acest interes, pentru că știu să pună accent pe ceea ce este esențial în lecție etc.

Învățăminte bogate și utile pentru munca lor trag tinerii profesori și prin participarea lor la ședințele consiliului pedagogic și ale comisiilor metodice. Problemele dezbătute aci de întregul colectiv al școlii privind politehnizarea învățămîntului, înlăturarea supraîncărcării, aprecierea cunoștințelor elevilor, i-au ajutat în muncă.

Nu numai în activitatea lor didactică sînt ajutați tinerii pedagogi, ci și în cea obștească. Tov. Kovacs este secretarul organizației U.T.M. din școală. Planul de muncă pe care-l întocmise el fusese prea sumar, nesatisfăcător. Cu ajutorul secretarului organizației de bază P.M.R. l-a refăcut, îmbunătățindu-l simțitor. De asemenea, a avut unele greutăți în primul trimestru în legătură cu comportarea elevilor din clasa a X-a „A", mulți dintre aceștia elevi manifestînd delăsare în muncă, indisciplină. Tov. Kovacs a stat, ce-i drept, de vorbă cu biroul U.T.M. al clasei, dar lucrurile nu s-au îndreptat. Secretarul organizației de bază P.M.R. i-a arătat că numai discuțiile cu fiecare elev în parte pot scoate la iveală cauzele care au determinat situația aceasta și pot duce la o îmbunătățire a comportării lor. Și, într-adevăr, prin discuții individuale cu elevii și bizuindu-se pe activul U.T.M. al clasei, tînărul pedagog a reușit să restabilească disciplina și să obțină o îndreptare a situației la învățătură.

Trebuie să arătăm că tov. Kovacs este și diriginte la unei clase. Este adevărat că el este un om muncitor, conștiincios. Considerăm însă greșit faptul că direcțiunea școlii îl supraîncarcă cu sarcini.

În școală s-au organizat numeroase vizite la lecțiile tinerilor, dar ei înșiși au participat mai puțin la lecțiile profesorilor mai vîrstnici de aceeași specialitate. Conducerea școlii va trebui să aibă în vedere în viitor și acest lucru.

Tinerii pedagogi au pășit pragul școlii cu o oarecare timiditate, temîndu-se că nu vor putea face față tuturor problemelor pe care le ridică procesul de educare și instruire a copiilor. Aceste simțăminte au dispărut însă treptat-treptat. Așa se întîmplă întotdeauna cînd tinerii pun ei înșiși suflet, străduință în muncă, întotdeauna cînd colectivul în mijlocul căruia lucrează le dă o mînă de ajutor.

Unde-s doi puterea crește

(Urmare din pag. 1)

tuțional". „Știu că poți să mă trimiți de aici drept la închisoare — se adresa Cezar Boliac generalului Vlădăianu, capul oștirii — dar iată propunerea ce am să-ți fac: să alegem pe Domnul Moldovei".

Dar frămîntarea radicalilor, a tuturor progresiștilor ar fi fost zădarnică dacă, așa cum spune un memoriu anonim, nu s-ar fi ridicat populația orașelor și satelor, înfuriată „pînă la punctul de a se face să violeze sanctuarul adunării în singurul scop de a împiedica alegerea unuia din cei doi hospodari menționați" (adică Barbu Știrbei ori Gh. Bibescu) și a impune un ocîrmuitor al poporului.

În ziua de 24 ianuarie 1859, după cum relatau corespondenții presei străine, în piața adunării, unde avea să se hotărască alegerea se găseau 25.000 oameni „gata la orice" dacă nu va fi ales domn tot Alexandru I. Cuza și în Țara Românească. Numai așa se explică de ce o adunare antiunionistă în spirit a devenit unionistă în fapt.

Da, la 24 ianuarie a triumfat „un principiu nemuritor". Dar nu așa cum s-a trîmbițat, prin „generozitatea", prin „abnegația" aristocraților îndrăgiți subit „față de lucrul public", ci prin stăruința și lupta maselor. Prin voința maselor, prin lupta lor s-a înfăptuit unirea din 1859, unire scumpă în primul rînd poporului. Privilegiaților le era bine și în țărișoare despărțite. Le era chiar foarte bine sub „suzeranitatea otomană". Poporul, însă, a înțeles din propria lui suferință că „unde-s doi puterea crește și dușmanul nu sporește".

Ideea și înfăptuirea unirii au luminoase efecte educative. Ele înșufletesc poporul în lupta pentru progres. Ele dau tineretului acel fierbinte sentiment patriotic, care-l face mai avîntat, mai eroic în lupta pentru apărarea patriei și pentru construirea viitorului. Unirea din 1859 a fost temeiul țării noastre de acum, a fost primul pas în unirea poporului pentru realizarea cuceririlor materiale și spirituale de azi.

PE DRUMUL POLITEHNIZĂRII ÎNVĂȚĂMÎNTULUI

Există condițiile necesare pentru realizarea sarcinilor

Pentru ca școala să poată pregăti oameni care să corespundă sarcinilor ridicate de construcția socialistă, se cere ca ea să-și lărgească sfera de preocupări, să se apropie de producție, de viață, să asigure cunoașterea nemijlocită de către elevi a bazelor producției industriale și agricole. Tocmai acest fapt l-a avut în vedere Hotărîrea partidului și guvernului privind îmbunătățirea învățămîntului de cultură generală, care stabilește sarcinile școlilor în vederea politehnizării învățămîntului și creează condițiile necesare în acest scop.

Conștienți de însemnătatea politehnizării învățămîntului, numeroși învățători și profesori caută căi concrete în vederea rezolvării problemelor pe care le ridică această acțiune. Cercetări întreprinse nu de mult în școli de către Comisia controlului de stat au scos la iveală multe începuturi și inițiative îmbucurătoare în acest sens. De pildă, în atelierele de lăcătușerie și tîmplărie organizate în ultimii ani pe lîngă numeroase școli se desfășoară lucrări practice care-i interesează și îi atrag pe elevi, înarmîndu-i, în același timp, cu deprinderi valoroase de muncă practică. Așa stau lucrurile în atelierele unor școli din regiunile Timișoara, Ploești etc.

Merită să fie amintită experiența bună a unor profesori de fizică și chimie cum sînt cei de la unele școli din regiunile Stalin, Iași, orașul București etc. Atît în cadrul lecțiilor, prin folosirea largă a materialului didactic, cît și prin lucrările frontale de laborator, acești profesori reușesc să realizeze în bună măsură legătura între teorie și practică, să facă cunoscute elevilor aplicațiile problemelor studiate. S-au constatat de asemenea inițiative în confecționarea materialului didactic. Profesorii de la școala medie din Rîșnov, de la școala de 7 ani din comuna Bod-Fabrică, de la școala de 7 ani cu limba de predare germană din Timișoara etc. contribuie la îmbogățirea materialului didactic cu piese și aparate confecționate cu ajutorul elevilor, lărgind astfel posibilitățile de efectuare a lucrărilor frontale.

Dar, cu toate aspectele pozitive, realizările rămîn cu mult în urma posibilităților existente — și aceasta se întîmplă, de cele mai multe ori, datorită faptului că nu toate cadrele didactice au înțeles cum trebuie să-și organizeze lecțiile pentru a satisface cerințele învățămîntului politehnic, datorită faptului că mai sînt profesori care nu cunosc suficient principalele probleme teoretice ale învățămîntului politehnic, făcînd numeroase confuzii.

O confuzie frecventă este, de pildă, aceea care se manifestă prin identificarea învățămîntului politehnic cu lucrările practice de atelier. Nu de puține ori chiar organele secțiilor de învățămînt și cultură afirmă că „școala cutare nu e fost încă politehnizată, dar în anul școlar viitor se va amenaja și aici un atelier sau un lot experimental". Se știe însă că lucrările în atelier și pe terenul experimental constituie doar unul din elementele politehnizării învățămîntului și că nu trebuie să se considere că prin simpla amenajare a unui atelier sau a unui lot experimental s-au rezolvat toate problemele politehnizării. Alți profesori identifică învățămîntul politehnic cu învățămîntul profesional sau cu educația prin muncă. Toate acestea au drept urmare tinerea în loc, în unele școli, a acțiunilor menite să contribuie la politehnizarea învățămîntului.

In realitate, toate școlile au posibilitatea să pornească pe calea politehnizării prin îmbogățirea conținutului lecțiilor cu date și fapte privitoare la bazele producției industriale și agricole, prin lămurirea elevilor asupra aplicațiilor practice ale problemelor teoretice studiate, prin îmbunătățirea conținutului lucrărilor practice de laborator, prin folosirea la maximum și cît mai judicios a materialului didactic, prin vizite în producție etc. Or, aceasta nu se realizează încă în toate școlile. Nu puțini sînt directorii de școli care consideră că au realizat tot ce trebuia sau tot ce era posibil în domeniul politehnizării dacă au asigurat expunerea unuia sau a mai multor referate pe această temă în fața consiliului pedagogic. Necunoașterea problemelor teoretice ale politehnizării a împiedicat sau a întîrziat luarea măsurilor necesare și a lipsit pe directorii de școli și organele secțiilor de învățămînt și cultură de competența necesară pentru îndrumarea concretă a cadrelor didactice pe calea unei juste organizări a procesului instructiv-educativ în vederea realizării învățămîntului politehnic.

O altă lipsă însemnată o constituie faptul că multe cadre didactice nu au deprinderile practice necesare pentru efectuarea experiențelor de laborator cerute de programe și care constituie un minimum obligatoriu și strict necesar, precum și faptul că se mai găsesc încă școli slab înzestrate cu material didactic.

Pentru lichidarea cît mai grabnică a acestor lipsuri, secțiile de învățămînt și cultură și conducerile școlilor trebuie să ia neîntîrziat măsurile menite să contribuie la ridicarea nivelului pregătirii teoretice și practice a cadrelor didactice și la întărirea bazei didactico-materiale a școlilor.

Pentru a realiza sarcinile învățămîntului politehnic în cadrul lecțiilor este bine, în primul rînd, ca profesorii de fizică, chimie, matematică, biologie, geografie să realizeze toate activitățile cu caracter politehnic pe care le pot înfăptui la obiectul respectiv: lucrări practice în clasă sau în laborator, confecționarea materialului didactic necesar (dacă lipsește din școală), vizite în producție, citirea materialului bibliografic (broșuri de popularizare a științei, articole din reviste etc.).

În cadrul cercurilor pedagogice sau în consiliile pedagogice se pot susține și referate în care să se arate ce cerințe trebuie să îndeplinească vizitele în întreprinderi sau în unitățile agricole pentru a da elevilor posibilitatea să înțeleagă cum se aplică în producție legile științifice studiate de ei în clasă. O inițiativă bună a luat în acest sens cercul pedagogic al profesorilor de fizică și chimie din orașul Ploești, dezbătînd un referat în care a fost analizată vizita făcută cu elevele clasei a X-a de la școala medie nr. 2 din localitate la întreprinderea „Ceramica" din localitate, în urma lecției cu tema „Silicații și aplicațiile lor".

Pentru înarmarea tuturor cadrelor didactice cu deprinderi practice de mînuire a aparatelor de laborator se pot organiza, pe lîngă școlile din centrele raionale, sub îndrumarea profesorilor celor mai bine pregătiți, lucrări practice frontale cu cadrele didactice din raion care predau fizica și chimia, științele naturale sau geografia. Asemenea lucrări practice au și fost organizate în unele raioane (de exemplu în raioanele Cîmpina, Cislău, Tîrgoviște) și au arătat că în acest fel se poate asigura folosirea materialului didactic în mod competent la fiecare școală. Extinderea acestei măsuri reprezintă una din căile concrete de sprijinire a cadrelor didactice de către secțiile de învățămînt și cultură.

Un rol foarte mare revine secțiilor de învățămînt și cultură și în sprijinirea școlilor în ceea ce privește îmbogățirea bazei lor didactico-materiale. Pentru a obține în această privință un ajutor cît mai larg din partea întreprinderilor, a G.A.S., G.A.C. și a altor unități de producție se poate trece la organizarea unor comisii regionale și raionale de sprijinire a politehnizării învățămîntului, așa cum s-a procedat în regiunile Ploești, Timișoara și în alte regiuni și raioane. Într-o asemenea comisie pot fi antrenați factorii de răspundere din cadrul regiunii sau raionului care pot face multe pentru dotarea școlilor cu cele necesare (ateliere, terenuri experimentale, unelte, scule, aparate, machete etc.).

Pe această cale, în regiunea Ploești, s-au realizat unele acțiuni importante. Astfel, numeroase materiale didactice au fost confecționate de către întreprinderile din regiune. De asemenea, s-a organizat un atelier regional pentru confecționarea materialului didactic necesar predării științelor naturale. Pe lîngă aceasta, s-a întocmit o situație privind utilajul ce poate fi cedat de către întreprinderi școlilor pentru înzestrarea atelierelor. Au fost studiate posibilitățile de organizare a practicii în producție a elevilor, s-a asigurat patronarea școlilor de către întreprinderi, au fost organizate conferințe ale inginerilor și tehnicienilor pentru cadrele didactice, precum și conferințe ținute de pedagogi în fața părinților în legătură cu importanța politehnizării învățămîntului. Un sprijin important l-a dat școlilor organizația U.T.M. din uzinele „1 Mai" din Ploești care, sub îndrumarea comitetului de partid, a chemat la întrecere toate organizațiile U.T.M. din regiune în vederea mobilizării tineretului în acțiunea de confecționare a materialului didactic prin recuperarea deșeurilor.

Pentru stimularea confecționării materialului didactic secțiile regionale de învățămînt și cultură pot organiza în centrele de raion expoziții în care să se prezinte material didactic însoțit de desene de execuție și instrucțiuni de construire și folosire a aparatelor, în mai multe exemplare, pentru a putea fi distribuite școlilor și întreprinderilor.

Acolo unde s-au luat asemenea măsuri s-a reușit să se atragă mase largi de oameni în jurul școlii și al problemei politehnizării învățămîntului.

Experiența cîștigată pînă în prezent de unele școli și secții de învățămînt și cultură în domeniul politehnizării învățămîntului trebuie extinsă și în alte regiuni. Pentru aceasta este necesar ca Ministerul Învățămîntului și Culturii și Institutul de științe pedagogice să acorde mai multă atenție generalizării rezultatelor bune obținute pînă în prezent.

Condiții pentru realizarea politehnizării învățămîntului există. Depinde de cei ce muncesc în școli ca această sarcină, pusă în fața școlii de către partid și guvern, să fie cît mai bine îndeplinită.

O. ROȘEANU
controlor principal de stat

La școala medie de arte plastice din București. Ultimele retușuri.

O nouă ediție a „Îndrumătorului pentru educatoare"

Recent a fost reeditat „Îndrumătorul pentru educatoarele din grădinițele de copii" a cărui lipsă s-a resimțit mult în instituțiile de învățămînt preșcolar.

Față de prima ediție a îndrumătorului, care a apărut în 1956, noua ediție este îmbogățită pe baza observațiilor comunicate de educatoare, și răspunde dorinței acestora de a lucra cît mai organizat și mai sistematic pentru aplicarea programei de activitate în grădinițele de copii. Totodată, noul îndrumător ține seamă de ultimele directive ale U.C.F.S. în legătură cu predarea educației fizice. În acest sens au fost revăzute capitolele respective și exemplele de planuri de activitate și s-au făcut modificările necesare.

S-au introdus, de asemenea, indicații în legătură cu regimul de zi al copiilor de la 3—7 ani în grădinițele sezoniere și s-au făcut precizări la acele îndrumări care puteau da naștere la interpretări greșite, cum ar fi de pildă cele referitoare la învățarea poeziilor și predarea jocurilor de mișcare.

Îndrumătorul cuprinde programa activității care trebuie desfășurată cu copiii între 3 și 7 ani în grădinițele de copii, iar conținutul său are un caracter obligatoriu pentru toate educatoarele.

Secțiile de învățămînt și cultură raionale trebuie să asigure ca îndrumătorul să ajungă în grădinițele de copii.

Gramatica limbii române *pentru clasa a VI-a*

Manualul de gramatică pentru clasa a VI-a, elaborat în acest an, este mult superior celor din anii trecuți, atît în ceea ce privește nivelul științific cît și din punctul de vedere al tehnicii tipografice. Autorii s-au străduit să explice și să definească noțiunile gramaticale pe înțelesul elevilor de clasa a VI-a, să facă manualul accesibil prin bogăția și diversitatea exemplelor luate din autorii clasici sau din creația folcloristică, prin schemele și tabelele sinoptice care însoțesc aproape fiecare subcapitol.

Manualul nu este scutit însă de unele lipsuri. Mă voi referi, în primul rînd, la definițiile date noțiunilor gramaticale, la aspectul normativ și la valoarea critică normativă a manualului. Trebuie să spun de la început că omiterea definiției sunetului este regretabilă. În legătură cu definiția dată vocalelor („sunetele care se rostesc cu gura deschisă"), țin să precizez că în aceeași măsură și unele consoane (c, g, h, l) se pot rosti cu gura deschisă. Mai fericită mi se pare formularea: „vocalele sînt sunetele care se pot pronunța singure (fără ajutorul altor sunete)". La fel stau lucrurile cu definiția, oarecum antinomică, dată consoanelor („cînd curentul de aer întîlnește în calea lui obstacolul pus de buze, limbă sau dinți"). Nu se poate spune că în rostirea vocalelor o și u nu există un „obstacol" la care participă buzele. Și, dacă e așa, atunci semivocalele e, i, o, u, n-au ce căuta printre vocale, sau, în orice caz, trebuie făcută mențiunea că alături de vocalele a, ă și î pot figura și celelalte patru, în anumite cazuri fiindcă semivocalele au timbrul de vocale, dar se pronunță cu o strîmtare a canalului vorbitor, caracteristică și pentru consoane. Se știe doar că la articularea vocalelor limba execută o mișcare orizontală și una verticală, iar rotunjirea buzelor creează timbrul anumitor vocale. Tot astfel, consoanele se pot defini ca sunetele ce nu se pot pronunța singure, ci totdeauna cu ajutorul unei vocale.

Definiția dată silabei este lipsită de precizie („sunetul sau grupul de sunete care se pronunță cu o singură deschidere de gură"), deoarece s-ar putea tot așa de bine înțelege că există sunete care s-ar rosti cu mai multe deschideri de gură, sau că orice sunet formează o silabă, din moment ce orice sunet se poate rosti cu o singură deschidere de gură. Socotim mai potrivită definiția dată în volumul „Limba română" ed. Academiei R.P.R., 1956, p. 58: „unitatea sonoră alcătuită dintr-o vocală sau dintr-un grup de sunete în care intră neapărat o vocală...".

În ce privește definiția dată substantivelor mobile („care au forme deosebite pentru a arăta ființele de parte bărbătească și pe cele de parte femeiască"), se face mențiunea că mobile sînt considerate cele care au un corespondent din aceeași temă (de exemplu: lup-lupoaică), și nu cele de tipul: cocoș-găină. Poate că omisiunea substantivelor cu forme multiple de singular se datorește programei din moment ce la pag. 32 sînt tratate substantivele cu forme multiple de plural.

Definiția cazurilor mi se pare improprie nu atît prin faptul că o noțiune de morfologie se definește prin raportarea la funcțiile sintactice (același caz dificil se întîlnește și la definirea prepoziției sau chiar a conjuncției), cît prin acela al inexistenței corespondențelor: cazurile cumulează funcții sintactice (în nominativ stau: subiectul, numele predicativ și atributul apozițional, în genitiv: atributul substantival, dar și genitivul apozițional și complementul precedat de o locuțiune prepozițională, în dativ: complementul, dar și atributul etc., în timp ce vocativul nu are nici una). Apoi, definiția cazurilor este și limitativă. Oare celelalte părți de vorbire (în afară de substantiv) din categoria nominală (adjectivul, numeralul — cu valori substantivale) sau pronominală nu au cazuri? Oare substantivul în cazul nominativ nu poate îndeplini, în propoziție, și funcția de apoziție, atît timp cît autorii tratează la sintaxă atributul substantival apozițional (p. 246)?

Uneori, definițiile sînt extensiv-automatizate, cum este cazul cu definiția declinării („trecerea substantivului prin cele cinci cazuri, la singular și la plural"), deoarece cele mai multe substantive n-au vocativ, iar altele sînt declinate sau declinabile numai la singular sau numai la plural. Ar fi fost mai potrivită definiția: trecerea substantivului, articolului, adjectivului, pronumelui etc. prin cazurile și prin numerele pe care le pot avea.

Cît privește adjectivul, socotesc că împărțirea dihotomică (în propriu-zise și participiale, p. 69) este insuficientă, cunoscînd că la p. 109 se folosește noțiunea de adjective pronominale, iar la p 249 se explică atributul pronominal exprimat și prin adjective pronominale. Cred că împărțirea în adjective calificative și determinative era mai nimerită. Se poate să fie la mijloc o insuficiență a programei. Ea trebuie remediată din moment ce apare noțiunea de adjectiv pronominal.

Nici definiția dată adjectivului posesiv nu este precisă: „adjectivul posesiv însoțește totdeauna numele obiectului posedat...". Era necesar adaosul: „și îl determină", fiindcă poate însoți pe substantiv fără ca să-l și determine.

La fel este cazul cu definiția dată pronumelui relativ: „...leagă unele propoziții secundare de propozițiile de care depind". Definiția ar fi perfect valabilă pentru conjuncții. Aici însă trebuie să se formuleze: leagă propoziții subordonate de cuvintele determinate din propozițiile regente — mai ales că despre regentă se vorbește îndelung la sintaxa frazei (cf. p. 297, 299, 301, 304 etc.).

Cu privire la verb, cred mai nimerită definiția dată modurilor de Gramatica Academiei: „felul cum consideră vorbitorul acțiunea exprimată de verb" decît aceea dată în manual.

În definirea modurilor personale efectul e luat drept cauză și invers. Socotesc mai bună formularea: se numesc moduri personale pentru că verbele la aceste moduri pot prezenta acțiunea legată de persoana care o săvîrșește, avînd forme flexionare pentru exprimarea persoanei și a numărului.

Cît despre definiția participiului („verbul care arată acțiunea suferită de un obiect și îndeplinește funcțiunea unui adjectiv"), precizez că nu e vorba de funcție, ci de valoarea morfologică (la fel și la pag 241, la definirea atributului adjectival).

Unele note ale definiției date prepoziției sînt de prisos sau devin tautologice („o îmbinare de cuvinte" care „exprimă o comunicare"). Mai întîi că o propoziție poate fi și monomembră (Ploua!) și nu numai „o îmbinare de cuvinte" și, în al doilea rînd, cum se poate spune: „exprimă o comunicare"!... Credem proprie definiția: comunicarea cu un singur predicat (definiția presupunînd și acoperind subiectul inclus, subînțeles, nedeterminat, lipsa și elipsa, în genere).

Se pot aduce unele obiecții și în legătură cu comentariile, analizele, explicațiile și notele observative pe care le cuprinde manualul. De cele mai multe ori autorii întreprind cu multă chibzuință comentariul faptului lingvistic. Cu toate acestea, mai sînt încă unele formulări greșite, unele explicații neclare sau insuficiente, unele inadvertențe sau omisiuni.

Se știe că repartizarea substantivelor pe genuri se face după criterii gramaticale. De aceea ne surprinde constatarea autorilor: „substantivele neutre sînt la singular de genul masculin, iar la plural de genul feminin" (pag. 26).

La pag 40, în paradigma intitulată „Declinarea substantivelor cu articol nehotărît", figurează vocativele pădure, păduri. Care-i articolul nehotărît pe care-l urmăresc copiii? Există o declinare nearticulată, după cum există o declinare articulată cu articolul hotărît și cu cel nehotărît. La pag. 46 se arată că în cuvîntul steaua articolul hotărît a se leagă de terminația nearticulată a substantivului prin vocala — u, cînd de fapt este o semivocală care se comportă aidoma unei consoane: face corp comun cu vocala secventă: stea-ua.

În manual sînt omise o serie de chestiuni ca: comentarea formei în declinare a numelor proprii feminine, declinarea la plural a numelor proprii, inclusiv a denumirilor geografice (cu toate că textul dat ca temă la p. 50 cuprinde pluralul Carpaților). În legătură cu declinarea numelor proprii masculine trebuie să semnalăm o eroare. Se arată că acestea „rămîn neschimbate la toate cazurile" (p. 49), deși se dă, la aceeași pagină, în paradigmă, vocativul Dane!

Nejustificată apare lipsa formelor pronumelor personale neaccentuate conjuncte, din moment ce la sfîrșitul manualului, la capitolul „Semnele de ortografie și de punctuație", sînt întrebuințate pentru a se explica linioara de unire (l-a dus, ni-l umplura etc., p. 317).

Pe lîngă faptul că nu există o definiție generică a adjectivelor determinative (noțiunea fiind totuși folosită în manual), definițiile parțiale sînt evazive. Astfel, la adjectivul posesiv, în loc de definiție, în chenar se dă „Adjectivul posesiv însoțește...", „Adjectivul demonstrativ însoțește...", iar definiția adjectivelor interogative e în fapt o definiție a lui „care" și „ce" („Care și ce, însoțind în prepoziția interogativă substantivele la care se referă întrebarea, se numesc interogative", p. 104). Socotesc mai nimerită definirea acestora pornindu-se de la formula: adjectivele care însoțesc și determină substantivele pentru a...

În legătură cu formarea numeralului distributiv, consider o greșeală faptul că prepoziția „cîte" e considerată adverb (p. 115) în expresia „cîte unul". Cît poate fi adverb în exemple de felul „cît l-am așteptat", dar nu în forma „cîte", care, precedînd un numeral cardinal, formează numeralul distributiv.

Mai multă atenție ar fi asigurat evitarea unor contradicții. Astfel la pag. 195 se arată că prepoziția are rol sintactic, iar la pag. 264 că „prepoziția și locuțiunea prepozițională nu îndeplinesc singure un rol sintactic". La pag. 123 se scrie „optativul sau condiționalul", pentru ca în cursul conjugării (p. 137 și urm.) să apară optativul — condițional.

Dar analiza manualului dezvăluie și o serie de deficiențe de ordin redacțional. Iată cîteva exemple: „vocativul este cazul în care stă substantivul cînd indică numai persoana sau lucrul cărora li se adresează" (p. 38) sau „Complementul care arată ființa sau lucrul asupra cărora (s.n.) trece..." (p. 256), sau observația de la pag. 176 („Toate verbele la mod personal, predicative sau copulative, îndeplinesc în propoziție funcția de predicat (verbal sau auxiliar al predicatului nominal)", ceea ce ar însemna că verbele copulative îndeplinesc în propoziție funcția de auxiliar al predicatului nominal. Dar atunci, din cine mai este format predicatul nominal?

Curioasă e și redactarea: „prepoziția de leagă atributul de vara de substantivul noapte în exemplul: noapte de vară". Din felul cum e redactat textul ar trebui să se înțeleagă: noapte de de vară. Aceeași observație și pentru celelalte exemple de la aceeași pagină (195).

Cu privire la definiții și la explicații mai sînt încă multe lucruri de spus. Sper că lucrul acesta îl vor face mai ales profesorii care predau la această clasă, după cum sper că observațiile justificate vor sprijini apariția unei ediții revizuite a unui manual atît de folositor.

GH. POALELUNGI

Lucrări de metodică premiate

Concursul de metodica predării matematicii și fizicii, inițiat în anul trecut de „Gazeta matematică și fizică" seria „A", s-a încheiat. Au fost primite 30 de lucrări, autorii lor fiind mai ales profesori de matematică din școlile medii.

Pe baza propunerilor comisiei concursului, biroul Consiliului S.S.M.F. a hotărît să acorde următoarele premii:

Premiul III (1000 lei) pentru lucrarea:

„Probleme de metodică ale predării electricității în școala medie", de prof. I. Hirschsohn și G. Segal, Bacău;

Mențiuni (cîte 750 lei) pentru lucrările:

1. „Însemnări asupra predării artiilor și volumelor corpurilor de rotație la clasa a X-a", de prof. C. Borș și C. Pricop, Piatra-Neamț;

2. „Predarea calculelor cu aproximație ca o formă specifică a politehnizării învățămîntului matematicii în școlile de 7 ani și medii", de prof. Z. Demény, Aiud;

3. „Dezvoltarea gîndirii elevilor la lecțiile de matematică", de prof. S. Mărculescu, Orașul Stalin;

4. „Numerele imaginare și complexe. Expunere elementară pe baze moderne", de prof. E. Vișa, Timișoara.

În afara lucrărilor enumerate mai sus, cîteva lucrări au fost recomandate spre publicare redacțiilor „Gazetei matematice și fizice" seriile „A" și „B".

Răspundem la întrebările cititorilor

ORGANIZAREA ORELOR DE LECTURĂ

După cum se știe, în noua programă școlară pentru clasele I—IV care se aplică acum în școli, s-a făcut o nouă repartizare a orelor de limba română, acordîndu-se săptămînal cîte o oră pentru lectură. Colectivul de învățători de la școala de 7 ani din comuna Aninoasa, raionul Filimon Sîrbu, precum și o serie de alți învățători s-au adresat gazetei noastre cu rugămintea de a le da unele sugestii cu privire la organizarea acestor ore.

Le răspundem pe această cale.

Faptul că în noua programă pentru școala elementară s-a prevăzut săptămînal o oră pentru lectură subliniază deosebitul rol ce trebuie acordat lecturii ca mijloc de completare a cunoștințelor elevilor, de dezvoltare a gîndirii și vocabularului lor, de educare a sentimentelor lor. Orele de lectură sînt menite să trezească la copii dragostea pentru carte, să-i învețe cum să citească pentru ca, pe lîngă odihna și desfătarea prilejuite de lectură, să-și îmbogățească și mintea și inima cu cele mai alese și mai nobile învățăminte și sentimente.

Pentru atingerea acestui scop trebuie să pregătim cu multă grijă orele de lectură, ținînd seama de prevederile programei, de specificul clasei, de preocupările elevilor. Fără îndoială, trebuie să fim întotdeauna la curent cu cele mai noi cărți și publicații pentru copii, să cunoaștem atitudinea criticilor noștri față de acestea.

În rîndurile ce vor urma dăm cîteva sugestii în legătură cu organizarea unor ore de lectură la clasele a III-a și a IV-a.

Iată, de pildă, cum s-ar putea desfășura o oră de lectură la clasa a III-a, al cărei scop ar fi consolidarea cunoștințelor căpătate cu prilejul lecturilor din scrierile lui Creangă.

Conținutul lecției trebuie anunțat de învățător cu cel puțin două săptămîni înainte. În cursul acestor săptămîni se va citi din „Luminița" povestirea care înfățișează viața lui I. Creangă. Se vor pregăti pentru aceasta 2—3 elevi, care vor căuta la biblioteca școlii, a clasei sau în biblioteca personală povestirea respectivă. La ora de lectură copiii vor citi cîteva fragmente din „Amintiri din copilărie" (de exemplu: „La scăldat", „La cireșe", „Pupăza din tei"). Pe lîngă aceasta se vor dramatiza două din poveștile cunoscute de ei, bunăoară „Capra cu trei iezi" și „Ursul păcălit de vulpe".

În alte ore de lectură la clasa a III-a se poate alcătui un album, intitulat de exemplu „Traista cu povești", care va cuprinde desene făcute de copii și ilustrații înfățișînd diferite momente din cîteva povești pe care le-au citit înainte. (De exemplu: „Cioc, cioc" de Em. Gîrleanu, „Șoricelul mofturos" de S. Marșak, „Scufița roșie" de Charles Perrault, „Albă ca zăpada" de Frații Grimm). La aceste ore copiii, anunțați dinainte, aduc poveștile respective iar învățătorul pregătește ilustrații. El expune aceste ilustrații pe tablă (cîte una sau două de fiecare poveste), iar copiii caută în cărțile lor fragmentul ilustrat. Apoi copiii desenează un moment pe care și-l aleg ei. Pe rînd fiecare copil prezintă desenul, ilustrînd prin citire cele înfățișate în desen. Se face o scurtă analiză a felului în care desenul a izbutit sau nu să redea conținutul fragmentului — peisaj, culori și chiar atitudini.

La clasa a IV-a se poate organiza o lecție al cărei scop să fie, de pildă, prezentarea cărții „Fram, ursul polar" de Cezar Petrescu. Este bine să pregătim această lecție prin vizionarea de către copii a unui spectacol de circ și printr-o scurtă convorbire despre spectacolul vizionat. Acolo unde aceasta nu este posibil, vom cere unui copil care a vizionat altă dată un asemenea spectacol să vorbească despre el, sau vom povesti noi înșine. Discuția se va opri asupra animalelor dresate; le vom arăta copiilor că animalele pot fi învățate să execute anumite mișcări, dresajul fiind un fel de școală pentru animale.

Vom prezenta apoi titlul cărții și vom spune numele autorului ei, cerînd copiilor să-și reamintească ce alte povestiri ale acestui autor au mai citit. Le vom arăta, după aceea, cartea — un exemplar cartonat, pe coperta căruia, pe un fond albastru marin, se vede silueta masivă a unui urs alb, purtînd o placardă cu un program de circ. Fără îndoială, cîțiva dintre copii ne vor anunța că ei cunosc această carte, pe care au citit-o înainte.

Vom expune pe scurt conținutul cărții. Apoi vom citi un fragment (de pildă un fragment din capitolul II, în care sînt prezentate frumoasele reprezentații date de Fram). Vom comenta pe scurt fragmentul și, răsfoind cartea, vom da cîteva explicații cu privire la vocabular, așa încît elevii să nu întîmpine greutăți în lectură. Este bine să cerem și copiilor care au citit înainte cartea să povestească pe scurt cîteva din momentele ei (de pildă, acelea care arată că ursul nu se simte bine la pol, că e vesel cînd întîlnește un copil și e fericit cînd revine la circ).

Pentru cunoașterea întregii povestiri vom recomanda lectura cărții, lucru care, fără îndoială, va fi primit cu bucurie de copii. Le vom cere ca, peste două săptămîni, să aducă cîte un desen ilustrînd momente din viața lui Fram.

O foarte interesantă oră de lectură se poate pregăti cu elevii clasei a IV-a în ultimele luni ale anului școlar, cu tema „Pe urmele vasului Duncan", cu ajutorul cărții „Copiii căpitanului Grant" de Jules Verne. În cadrul acestei ore grupuri de elevi pot expune diferite peripeții ale acestui vas, pot indica fragmente care ilustrează expunerea lor etc. O asemenea oră îi va interesa în mod deosebit pe elevi, le va trezi interes pentru călătorii, pentru cercetarea naturii, pentru lectura cărților cu conținut științifico-fantastic.

Tot cu elevii clasei a IV-a putem organiza — în vederea îndrumării și controlului lecturii presei pentru pionieri și școlari — ore de lectură cu teme ca: „Ce este nou în viața copiilor din lumea întreagă", „Cum întîmpină copiii din patria noastră ziua de 1 Mai"; „Copiii la odihnă" etc.

Teme pe baza cărora putem organiza ore de lectură interesante sînt nenumărate. De felul cum vom ști să le alegem și să le organizăm depinde succesul muncii noastre și mulțumirea că putem sădi în sufletele copiilor noștri dragostea pentru carte, pentru lectură.

CONSTANȚA TEODORESCU

COMENTARII

Vrei, nu vrei, bilet la loterie iei

Am mai avut prilejul să constatăm unele abuzuri sau atitudini greșite din partea unor lucrători de la sfaturile populare față de cadrele didactice, dar nu am mai întîlnit pînă acum „metode originale" ca cea folosită de sfatul popular al comunei Vășod, din raionul Săcuieni, regiunea Oradea, la îndemnul și din dispoziția sfatului popular al raionului respectiv.

La data de 3 ianuarie 1958 cadrele didactice din comuna Vășod au rămas foarte surprinse cînd, la plata salariilor, secretarul sfatului popular comunal le-a reținut la fiecare cîte 10 lei, dîndu-le în schimb cîte un bilet la tombola organizată de colectivele sportive „Progresul I.C.O." și „Flamura Roșie" Oradea, pentru ziua de... 7 decembrie 1957.

Nu vă mirați, pentru că în privința datelor nu este nici o eroare Scrie negru pe alb. Cei în cauză, nemulțumiți de această „metodă originală", s-au resemnat cînd au auzit că aceasta este opera tovarășului secretar al sfatului popular al raionului Săcuieni și că a fost aplicată și altor colegi de-ai lor, ca cei din comunele Valea lui Mihai și altele.

Parcă poți să te pui rău cu secretarul sfatului popular raional? Firește că nu. Cititorii ne spun însă că lucruri de felul acesta se petrec destul de des în raionul Săcuieni, fără ca protestele lor anterioare să fi fost luate în considerare și fără să se țină seamă că dispozițiile legale în vigoare nu dau dreptul să se facă rețineri din salariile oamenilor muncii fără consimțămîntul acestora.

Ce să faci: „Vrei, nu vrei, bilet la tombolă trebuie să iei". Socotim însă că astfel de „metode originale" sînt contraindicate și sugerăm sfatului popular al raionului Săcuieni să le revizuiască.

COSTIN M.

Merite nerecunoscute

Cînd a venit întîi la conducerea școlii, tovarășul director, cercetînd arhiva, a descoperit un plan de muncă rămas de la înaintași.

Luînd planul, îi dădu citire de la un capăt la altul. Este un plan minunat — și-a zis el, o capodoperă a genului! Totul era spus frumos, pe capitole și subcapitole, cu titluri subliniate cu roșu — nimic nu pierduse din vedere predecesorul.

Dar ceea ce a apreciat îndeosebi noul director era caracterul de universalitate al lucrării. Era un plan care se potrivea de minune pentru orice școală, de orice categorie, din orice localitate. Un singur lucru îi știrbea întrucîtva „perfecțiunea"; numele cadrelor didactice cărora le erau repartizate sarcinile și termenele de îndeplinire. Din fericire, însă, aceste mici imperfecțiuni erau retușabile. Punînd deci mîna pe stilou, directorul făcu îndreptările de cuviință, după care dădu planul să fie bătut la mașină.

A ieșit un plan minunat. O capodoperă a genului. Directorul se felicită; apoi introducînd „nou-născutul" plan în scutecele unui dosar, îl închise în sertar.

Obiectele de valoare trebuie bine păstrate și conservate. De aceea directorul nu scotea planul din ascunziș decît la zile mari — cînd avea inspecție. Îl deshumă definitiv la începutul anului școlar următor, cînd din nou secția de învățămînt îi ceru plan de muncă.

Îl citi de la un capăt la altul. Era un plan minunat. O capodoperă a genului. Un singur lucru îi știrbea din perfecțiune: se mai schimbaseră unii învățători și profesori, datele nu mai corespundeau întru totul. Directorul puse mîna pe stilou și făcu îndreptările de cuviință, după care dădu planul să fie bătut la mașină. Îl trimise la secția de învățămînt. Apoi, cu ritualul obișnuit, închise copia în sertar.

Trecură așa vreo trei-patru ani. Un nou an școlar se apropia. Directorul nu mai putu suporta. Iar plan de muncă! Asta-l epuiza. Făcu o noapte albă și... planul se născu.

În ziua următoare secretara primi dispoziția să bată planul la mașină de cinci ori în cîte trei exemplare. Primind lucrarea, directorul zîmbi mulțumit. Era asigurat acum pentru cinci ani.

Dar... chiar în anul acela un alt director fu numit în locul lui. Aflînd, vrednicul director se mîhni. Așadar secția de învățămînt nu-i aprecia munca. „Și cînd te gîndești, își zise el, că nu exista pe întreg cuprinsul raionului un alt director care să aibă un plan de muncă atît de frumos ca al lui!"

I. A.

Pe marginea unui concurs

S-au consumat primele două etape ale concursului artistic de amatori inițiat de Sindicatul Muncitorilor din Învățămînt și Cultură. Echipele clasificate pentru a participa la etapa interregională și-au început pregătirile pentru îmbogățirea repertoriului, celelalte își continuă activitatea obișnuită, organizînd noi spectacole. Deși ni s-ar putea reproșa că le facem cu întîrziere, socotim că ar fi totuși utile cîteva considerații în legătură cu problemele ridicate în desfășurarea de pînă acum a concursului.

De la început se cuvine să menționăm caracterul lui larg, cuprinzător. În afara echipelor artistice — de teatru, cor, dansuri, în afară de orchestre, soliști instrumentiști și vocali, concursul include și cercurile literare ale cadrelor didactice, pe autorii de conferințe și monografii din rîndurile acestora etc.

Urmărind desfășurarea celor două faze ale concursului care au avut loc pînă acum — cea raională și cea regională — se poate aprecia că actualul concurs a stîrnit un ecou fără precedent în rîndul muncitorilor din învățămînt. Este de altfel, după părerea noastră, latura lui cea mai pozitivă. În adevăr, au participat la aceste două faze ale concursului 358 coruri, 541 echipe de teatru, 343 echipe de dansuri, 45 orchestre, 2 fanfare, 247 brigăzi de agitație etc. Cifrele de mai sus oglindesc creșterea considerabilă a mișcării artistice de amatori din rîndurile muncitorilor din învățămînt. Explicația poate fi căutată în interesul pe care în ultimii doi ani l-au acordat comitetele sindicale raionale antrenării membrilor de sindicat în munca artistică și cea culturală. Comitetele sindicale raionale ale muncitorilor din învățămînt din regiunea Bacău, de pildă, au participat la concurs cu peste 200 de diverse echipe artistice, dintre care 60 s-au calificat pentru faza regională.

Este interesant de remarcat că în actualul concurs artistic, în ciuda greutăților mari pe care au trebuit uneori să le învingă, marea majoritate a echipelor participante provin din mediul sătesc. În raionul Horezu, de exemplu, învățătorii din 4 comune — Bărbătești, Dobriceni, Pietrari și Bodești — au organizat un cor pe 4 voci, cu care s-au prezentat cu destul succes la faza regională a concursului. Multe colective de pedagogi de la sate au organizat brigăzi artistice de agitație și echipe de teatru. Colectivul de pedagogi din comuna Ulmu, raionul Călărași, a înființat un cerc dramatic care a pregătit nu mai puțin de 8 piese de teatru și scenete, prezentînd numeroase spectacole pe scenele căminelor culturale din comună și din împrejurimi.

Alături de formațiile artistice nou înființate au participat la concurs și echipe cu îndelungată experiență, cu un palmares bogat în succese. Dintre acestea amintim fanfara din Balș, orchestra de cameră a comitetului sindical raional al muncitorilor din învățămînt din Rm. Vîlcea, formațiile de cor ale cadrelor didactice din Sibiu, Regiunea Autonomă Maghiară, Iași, București, Craiova, Rm. Vîlcea, Pitești, Galați, Brăila, Tecuci, echipele de dansuri populare din raioanele Tulcea, Filiași, Panciu etc. Acestea cuprind în repertoriile lor piese și cîntece de autori clasici și contemporani, valorifică creația populară și urmăresc cu mai multă îndrăzneală decît înainte prezentarea creațiilor originale, cu atît mai interesante cu cît sînt mai legate de viața și munca oamenilor de azi.

Faza regională a concursului a dovedit că multe colective artistice, teatrale, muzicale și coregrafice au ajuns să realizeze spectacole la un nivel artistic ridicat. Echipa de teatru a pedagogilor din Călărași este un exemplu de muncă și experiență artistică. Începîndu-și activitatea cu aproape 10 ani în urmă, ea a ajuns astăzi să aibă un colectiv de 21 membri și un repertoriu de 25 de piese, din care cele mai multe legate strîns de problemele noi ivite în viața poporului nostru. Repertoriul cuprinde și piese de autori clasici și contemporani. Spectacolul cu piesa „Gaițele" de A. Kirițescu, prezentat în fața juriului de selecționare, dovedește marile posibilități artistice de care dispun membrii cercului dramatic din Călărași. Ceea ce este de asemenea demn de remarcat este faptul că acest colectiv artistic a susținut zeci de spectacole cîștigîndu-și o binemeritată reputație în fața spectatorilor.

Din numeroasele alte echipe artistice fruntașe citățm și orchestra de cameră a cadrelor didactice din Rm. Vîlcea, compusă din 12 membri. Această orchestră oferă cu regularitate în primul rînd profesorilor și învățătorilor din oraș și apoi publicului iubitor de muzică din raion concerte de un ridicat nivel artistic. Echipa a sărbătorit de curînd cel de al 100-lea concert, împlinind și 7 ani de activitate. Repertoriul echipei cuprinde cîteva zeci de bucăți de muzică clasică și contemporană. Un deosebit succes l-a avut în concurs interpretarea piesei „Crai nou" de Ciprian Porumbescu, la care s-au remarcat, în afara instrumentiștilor, și cei trei soliști — profesorii Angela Tais, Ion Ionescu Basu și I. Turcanu.

Cele două faze ale concursului desfășurat pînă în prezent ne-au reamintit și de unele neajunsuri existente în mișcarea artistică de amatori, care îi diminuează forța educativă și mobilizatoare. Amintim mai întîi faptul că unele echipe artistice de amatori își rezumă activitatea numai la repetiții, fără să prezinte spectacole. Acestea pierd săptămîni și chiar luni de zile pregătindu-se pentru diferite concursuri numai cu scopul de a se prezenta bine, de a cuceri premii. Este evident că o formație care pornește la drum cu astfel de țeluri face o muncă aproape inutilă. De aceasta sînt răspunzătoare firește, comitetele sindicale raionale orășenești și comitetele de instituție din școli care nu oferă perspective de spectacole echipelor lor artistice. Vinovate sînt și echipele respective și, mai ales, sînt vinovați unii instructori care lungesc inutil repetițiile, dezarmează în fața greutăților de deplasare la sate, sau se angajează să pregătească piese și bucăți muzicale care depășesc posibilitățile artistice ale echipelor și care cer cheltuieli mari de punere în scenă, cînd e vorba de echipele de teatru.

În legătură cu repertoriul echipelor de teatru se manifestă în special la echipele nou înființate tendința de a fugi de piese într-un act. Echipa de teatru a pedagogilor din Liești, regiunea Galați, (echipă fără prea multă experiență), de pildă, a pregătit nici mai mult, nici mai puțin decît piesa „Tache, Ianke și Cadîr".

În ce privește cele 358 de coruri care s-au prezentat la concurs, se poate spune că multe din ele au doar o activitate ocazională, legată mai ales de sărbătorirea zilelor festive. De aici provine, în cele mai multe cazuri, lipsa unei deprinderi muzicale a coriștilor, care duce la interpretări sub nivelul exigențelor sporite ale publicului. Acestea trebuie să știe că oricît de bine ar fi întocmit repertoriul unei echipe ea nu-și va realiza decît în parte misiunea educativă dacă nu va realiza spectacole izbutite din punct de vedere artistic.

Echipele clasificate pentru faza interregională mai au în fața lor 2 luni, perioadă în care își pot desăvîrși pregătirile. Socotim că pentru a-și ridica măiestria artistică cel mai bun mijloc ar fi să dea cît mai multe spectacole, urmate apoi de analize amănunțite, sub îndrumarea unui instructor competent.

Comitetele sindicale raionale ale muncitorilor din învățămînt ar putea folosi experiența cîștigată de echipele artistice în acest concurs organizînd întîlniri și discuții pe teme privind repertoriul și interpretarea artistică.

N. BURCEA
membru în comisia centrală de concurs

pupăza din tei

Un spectacol izbutit

Săptămîna dramaturgiei originale din cadrul „Lunii culturii" a dus la realizarea unui vechi deziderat: spectacole permanente pentru copii și tineret. Meritul acestei inițiative revine Teatrului Armatei care, la 24 decembrie, a inaugurat acest nou sector de activitate cu spectacolul „Pupăza din tei", comedie de Ion Dămian.

Alcătuită din deznodămîntul „Amintirilor" și basmelor lui Ion Creangă, comedia lui Ion Dămian aduce pe scenă întreaga lume a eroilor nemuritoarei scrieri de la Humulești. Cu un talent într-adevăr remarcabil, autorul, care este și un inspirat pedagog, a izbutit să dezgroape din opera lui Creangă toate episoadele și personajele care se pot încadra într-o compoziție dramatică și care pot dobîndi, prin înlănțuirea scenică, o unitate și o semnificație originală, concentrînd și astfel o nouă bază de circulație. Aceasta e omagiul dramaturgiei române la împlinirea a 120 de ani de la nașterea lui Ion Creangă.

„Pupăza din tei" e o piesă construită din cinci tablouri, în centrul cărora se află însuși povestitorul Ion Creangă (realizat cu multă subtilețe și dibăcie de către actorul Constantin Guriță), încadrat de către Ștefan a Petrii, de bunicul David Creangă, de mama Smaranda, de mătușa Mărioara, de moș Vasile, de bădița Vasile, dascălul școlii din Humulești, de Smărăndița popii și de toți humuleștenii din „Amintiri", precum și de vestiții și neîntrecuții Moș Nichifor Coțcariul, Dănilă Prepeleac, Stan Pățitul, Păsări-Lăți-Lungilă, Flămînzilă etc. Toți aceștia apar cu graiul și cu hazul lor, cu întîmplările și cu specificul lor, colorînd și umplînd de viață cele cinci tablouri ale lui Ion Dămian. Cu un rafinat meșteșug artistic și cu o mare putere de evocare sînt alcătuite în special tablourile menite a înfățișa pe Ion Creangă învățător, precum și aspectele învățămîntului nostru sătesc de acum un veac și mai bine. Faptul că piesa este jucată, pe lîngă actorii Teatrului Armatei, și de un mare număr de pionieri și școlari de la școlile medii „Gh. Lazăr", „Mihai Eminescu" și „Ion Creangă" îi accentuează și mai mult caracterul de piesă pentru copii și tineret. În aceeași măsură, prin humorul și peripețiile ei năstrușnice „Pupăza din tei" se adresează însă și oamenilor maturi, Ion Creangă fiind un scriitor al tuturor vîrstelor.

Păcat numai că tabloul bîlciului (tabloul III), așa de bogat în scene umoristice, este prea încărcat și prea puțin stilizat din punct de vedere scenic, și că decorurile nu se armonizează în toate cazurile cu textul piesei și cu spiritul episodului dramatizat. Pentru o acțiune care se desfășoară în lunile mai și iunie, în preajma Munților Neamțului și a Ozanei cea limpede curgătoare, e prea mult galben, prea puțin pitoresc și prea puțin specific al vieții de la munte. Toate acestea se pot însă remedia, fiindcă „Pupăza din tei" e pusă pe o lungă serie de spectacole, așa încît deficiențele pot reține și încerci pînă la primăvară.

De cîteva săptămîni Ion Creangă se află în mijlocul copiilor din București, care se bucură nespus văzîndu-l și ascultîndu-l. Nici-o lui Ștefan a Petrii nici nu cere mai mult.

V. L.

Apare revista LUCEAFĂRUL

În curînd va apare „Luceafărul", organ al Uniunii scriitorilor din R.P. Română. Revista va apare bilunar și va cuprinde literatură de actualitate, în special creații ale genului scurt: schițe, povestiri, reportaje și mai ales poezii. Sectorul de critică al revistei va fi reprezentat prin materiale scurte și operative (însemnări, note polemice). Această publicație se va ocupa totodată și de celelalte forme de manifestare artistică și culturală — teatru, cinema, muzică, artă plastică etc.

Scenă din spectacolul prezentat de brigada artistică de agitație a cadrelor didactice din Băbeni — Pitești

FOILETON

„Să fim în litera legii"

E trecut de miezul nopții. Ecoul primului cîntat al cocoșilor a amuțit de mult. Tot satul Doicești doarme. Numai la una din ferestrele casei în care locuiește tovarășul Ion Ștefan, directorul școlii de 7 ani, e încă lumină. El studiază. Răsfoiește iar și iar hotărîrile, regulamentele și instrucțiunile cu privire la drepturile și îndatoririle cadrelor didactice. Cu meticulozitate analizează fiecare alineat în parte, fiecare paragraf. Multe din aceste paragrafe sînt cunoscute pe dinafară de tovarășul Ion Ștefan. Iar atunci cînd discuți cu dînsul, ai impresia că persoana sa e legalitatea întruchipată. În asemenea împrejurări el nu pierde prilejul să-ți precizeze: „Tovarășe, trebuie să respectăm legalitatea populară, să nu ieșim niciodată din litera legii. Cine înțelege să facă altfel, să nu se supere... cînd o să-i aplic legea..."

Mulți profesori și învățători de la școala de 7 ani din Doicești nu prețuiesc însă prea bine de cu directorul Ion Ștefan nu aplică acest lăudabil principiu și în ceea ce îl privește pe el și familia lui. Auzi îndrăzneală din partea lor! De unde această permisiune să cîrtească împotriva conducerii școlii? Oare directorul Ion Ștefan nu e îndreptățit prin lege să fie mîndru de soția lui care, în timpul celor 8 ore de muncă zilnică pe care trebuie să le presteze ca secretară a școlii, înfăptuiește și alte munci? Ori de cîte ori e vorba, de pildă, de suplinirea oricărui învățător sau profesor de la această școală, plecat în concediu, ea este cea „sacrificată". Întocmai ca în legenda meșterului Manole! Numai cu o singură deosebire: pentru aceste „sacrificii" ea încasează bani!...

La rîndul ei, tovarășa secretară e și ea îndreptățită să se mîndrească cu un șef atît de descurcăreț. Și ce dacă nu are nici o calificare pentru învățămînt (fără să mai vorbim de calificarea superioară cerută de litera legii...)? Nu se menține el oare, grație unor „buni amici", în funcția de director la o școală de 7 ani cu secție serală de învățămînt mediu, așa cum e cea din Doicești? Firește că, la rîndul lor, susținătorii au satisfacția sentimentelor lor de amiciție. Ce să-i faci: gardul cu proptele nu cade.

Dar să vedem ce spun paragrafele și alineatele „legilor" directorului Ion Ștefan față de alte cadre didactice. Să luăm, de exemplu, cazul tinerei profesoare de limba română Olga Curelaru. După „legile" directorului Ion Ștefan această profesoară n-a fost în stare nu să lucreze cît doi, așa cum a „lucrat" luni de-a rîndul soția dumnealui, dar n-a reușit să-și îndeplinească nici măcar obligația de 36 ore săptămînal. Care a cauza? Tovarășa Curelaru, neavînd altceva mai bun de făcut, chiar de la venirea ei în școală și la începutul carierei de pedagog, s-a apucat să verifice cunoștințele elevilor și a constatat că cei din clasa a VI-a nu stăpînesc nici noțiunile elementare de limba română: unii din ei nu folosesc bine literele alfabetului, alții scriu cu literă mare în mijlocul cuvîntului etc. Pornind de la aceste lipsuri ale clasei, ea a făcut în primele două luni ale anului școlar — bineînțeles cu încuviințarea directorului — ore de meditații cu elevii slabi la învățătură. Cum era și firesc, nu i-a mai rămas timp pentru munca culturală. Și, cu toate că tov. Ion Ștefan a fost de acord în principiu cu propunerea profesoarei Olga Curelaru și a primit săptămînal planul de activitate al acesteia fără să facă vreo obiecție, cînd a fost vorba de întocmirea statelor de salarii pe luna octombrie a dispus să i se scadă patru zile din salariu. După cum vedeți, n-a iertat-o. Aceeași „lege" i-a aplicat-o și tovarășei Șimon Angela, care urmează cursurile fără frecvență ale facultății de filologie.

Ce părere aveți: este sau nu tov. director Ion Ștefan un conducător care lucrează „în litera legii"?

Veți spune poate că nu. Că ar fi trebuit să calculeze orele de muncă culturală ale tovarășei Curelaru la sfîrșitul trimestrului, așa cum prevăd instrucțiunile ministerului, și că era obligat să știe că tovarășa Șimon, ca toți cei înscriși la cursurile de calificare și perfecționare, este scutită de munca culturală. Puteți spune dvs. ce credeți. El n-o să ia nimic în considerație. Cu atît mai mult cu cît organele secției de învățămînt pe el îl ascultă, nu pe dvs. În adevăr, impresionat și convins de argumentele tov. Ion Ștefan, șeful secției raionale de învățămînt și cultură, fără a sta prea mult la gînduri, a răspuns la contestația profesoarei Olga Curelaru în felul următor: „...În conformitate cu H.C.M. nr. 387 din 1956... apreciem că reținerea s-a făcut legal. Dacă veți merge pe aceeași linie e posibil să primiți și sancțiuni pe linia regulamentului de ordine interioară". Cum s-ar spune, curat răspuns de birocrat!

Dar secția îl sprijină pe directorul Ion Ștefan nu numai în această privință ci în toate acțiunile lui. De pildă, în nouă formă de organizare a serviciului profesorilor pe școală, pe care a „inventat-o" de curînd. Anume, pentru ca zilnic să fie hărțuiți un număr cît mai mare de învățători și profesori, directorul a luptat ca ei să facă de serviciu pe școală schimbîndu-se din două în două ore. Iar el, ca director, să „planifice" și să „dirijeze" această schimbare. Este sau nu aceasta o metodă originală de muncă? Firește că este! Inspectorul Manea de la secția de învățămînt și cultură a raionului Pucioasa este chiar de părere ca această metodă să se experimenteze în continuare. Probabil că are de gînd s-o și generalizeze în raion.

Aveți poate o părere proprie și în această problemă? Vă rog să vă abțineți și să n-o formulați. Să dăm mai întîi cuvîntul secției de învățămînt și cultură a raionului și poate chiar și celei a regiunii Ploești, rugîndu-le să ne spună dacă nu cumva în comuna Doicești litera legii — de data aceasta a adevăratei legi — le obligă să numească în funcția de director un om competent și cu studii corespunzătoare.

M. GINDACU

ÎNVĂȚĂMÎNTUL PESTE HOTARE

Problemele politehnizării dezbătute de pedagogii cehoslovaci

În condițiile unui puternic avînt, Republica Cehoslovacă construiește socialismul. În ultimii zece ani, poporul cehoslovac, condus de Partidul Comunist, a realizat adînci prefaceri de ordin economic, politic și cultural. Printre acestea se numără și prefacerile în domeniul învățămîntului care, pentru a sluji cît mai bine cerințelor construcției socialiste, este tot mai strîns legat de viață, de producție.

La Congresul al X-lea din iunie 1954 al Partidului Comunist Cehoslovac s-a subliniat că școala de cultură generală trebuie să pregătească tineretul pentru munca în producție și s-au concretizat amănunțit sarcinile privind politehnizarea școlii de cultură generală. În Hotărîrea Congresului P.C.C. cu privire la dezvoltarea și ridicarea școlii de cultură generală se spune: „O deosebită importanță pentru ridicarea nivelului de cultură al tineretului cehoslovac o are politehnizarea învățămîntului. Școala, prin instruirea și educația politehnică, asigură cunoașterea sistematică de către elevi a științei, le formează deprinderi practice pentru producție și, ceea ce este mai important, le face cunoscute bazele teoretice și practice ale producției industriale și agricole moderne; prin aceasta dezvoltă multilateral aptitudinile fizice și spirituale ale elevilor și-i pregătește să-și poată alege în mod liber profesiunea pe care o doresc".

Ca urmare au fost inițiate diferite acțiuni menite să ducă la dezvoltarea școlii de cultură generală din Cehoslovacia ca școală politehnică. Recent a avut loc la Bratislava o conferință care a făcut bilanțul realizărilor obținute pe acest drum, a dezbătut larg problemele politehnizării școlii de cultură generală din Cehoslovacia și a precizat sarcinile de viitor. La această conferință, care a fost organizată de către institutele de cercetări pedagogice din Praga și din Bratislava și Institutul pedagogic din Bratislava, cu sprijinul larg al Ministerului Învățămîntului, au participat, pe lîngă circa 500 de delegați din toată țara, și delegați din țările socialiste: U.R.S.S., R. P. Bulgaria, R. D. Germană, R. P. Polonă, R. P. Ungară, R.P.F. Iugoslavia, R. P. Română.

Participanții la conferință au ascultat un amplu și documentat referat, cu tema „Politehnizarea învățămîntului", prezentat de către prof. univ. dr. Gustav Pavlovici, rectorul Institutului pedagogic din Bratislava, referat care a fost urmat de discuții largi și substanțiale. La rîndul lor, delegații din țările socialiste au făcut comunicări în care au informat asupra politehnizării învățămîntului în țările respective, au relevat unele probleme care se pun în acest domeniu și modul în care au fost rezolvate.

În cadrul conferinței s-a organizat o expoziție de material didactic și lucrări ale elevilor legate de politehnizarea învățămîntului. Deasemenea, s-a organizat vizionarea de filme didactice cu caracter politehnic utilizate în diferite forme de activitate școlară: predarea la lecții, activități practice în atelier, cercuri tehnice etc.

Referatul și discuțiile au cuprins cele mai variate și mai importante probleme și aspecte ale acțiunii de politehnizare în școlile cehoslovace.

Voi căuta — în limitele acestui scurt articol de gazetă — să desprind și să subliniez unele probleme și aspecte caracteristice școlii și modului de lucru al pedagogilor cehoslovaci, care mi se par mai interesante pentru școală și munca profesorilor și învățătorilor noștri.

Acțiunea de politehnizare a școlii de cultură generală din Cehoslovacia s-a realizat pe calea îmbogățirii cunoștințelor științifice ale elevilor în domeniul fizicii, chimiei, matematicii și științelor biologice, printr-o realizare pedagogică a predării, prin dotarea școlilor cu material didactic bogat și cît mai apropiat de tehnica modernă, prin organizarea laboratoarelor și cabinetelor metodice, prin folosirea pe scară cît mai largă a demonstrării (experiențe, filme didactice etc.) și a muncii independente a elevilor și prin preocuparea profesorilor de a arăta unde, în ce fel și cu ce rezultate se aplică în producție (dînd și analizînd exemple concrete, pe ramuri de producție și întreprinderi) legile și cunoștințele științifice învățate la lecții.

Vizitînd unele școli, am asistat la lecții de fizică și chimie care ilustrau cele afirmate în conferință. Am constatat astfel că la lecțiile de fizică și chimie de la clasele a X-a și a XI-a, de pildă, expunerea „verbală" a profesorilor s-a redus la foarte, foarte puține indicații și explicații. În schimb se lucrează mult în cabinetele de fizică și chimie, unde se organizează lucrări frontale. La fiecare masă din cabinet lucrează cîte trei elevi, care au la îndemînă cele necesare. După o scurtă indicație, profesorul împarte substanțele sau materialele necesare. Un elev îndicat de profesor explică reacția, fenomenul, și scrie la tablă formulele. Toți elevii notează pe caiete (deci după ce au lucrat și au înțeles). Apoi se arată aplicarea practică, acolo unde este posibil chiar de către elevi. Nu se studiază multe reacții, formule etc. Puține — dar pe bază de demonstrare, de lucru individual, pe baza înțelegerii procesului care se petrece în experiența făcută și în producție. De altfel, și manualele de fizică și chimie sînt mult mai puțin voluminoase decît manualele folosite în școlile noastre.

Cei mai mulți pedagogi cehoslovaci socotesc că problemele învățămîntului politehnic trebuie să fie rezolvate în primul rînd în procesul predării bazelor științelor, că studiul principiilor fundamentale ale producției și însușirea deprinderilor practice respective trebuie incluse în mod organic în conținutul obiectelor respective de învățămînt, revizuindu-se totodată metodele de predare ale acestora. În acest scop au fost organizate și înzestrate laboratoare și cabinete metodice și au fost prevăzute în planurile de învățămînt și în programele școlare ore de lucrări practice la aceste obiecte de studiu. În felul acesta politehnizarea școlii determină lichidarea învățămîntului verbalist, abstract, bazat pe memorare mecanică și rupt de viață, face să se depășească faza „învățării" fizicii, chimiei și biologiei etc. ca științe formale și abstracte.

În practica școlii cehoslovace sînt folosite cu succes toate căile de politehnizare. Lucrul manual, cercurile tehnice, vizitele în întreprinderi industriale și agricole, lucrările practice în atelierele de tîmplărie și lăcătușerie și pe terenul agricol școlar încep să fie tot mai larg folosite. Cercurile tehnice sînt conduse de cele mai multe ori de tehnicieni și ingineri din întreprinderile care patronează școlile. Uneori, activitatea acestora se desfășoară chiar în întreprinderi. În ce privește activitățile practice, caracteristic este faptul că introducerea lor în diferite școli se face treptat, pe măsura creării condițiilor necesare (ateliere, utilaj, terenuri agricole, materiale etc.). În sprijinul profesorilor care conduc activitățile practice s-au elaborat îndrumări pentru predare, schițe și planșe, precum și filme didactice în care sînt demonstrate cele mai multe operațiuni care urmează să fie efectuate se arată greșelile tipice săvîrșite de obicei în efectuarea acestor operațiuni ca și modul de corectare. În timpul vizitei în R. Cehoslovacă am vizionat un film didactic în legătură cu lucrările de tîmplărie. Pe lîngă marea valoare instructivă (te învață cum să lucrezi și te convinge de ce este bine și necesar să lucrezi științific, folosind scheme, măsurînd precis și ținînd seama de tehnologia lemnului și a celorlalte materiale folosite), filmul are și puternice efecte educative, dezvoltînd interesul elevilor pentru muncă, făcîndu-i să înțeleagă bucuria de a fi creat cu propriile lor mîini un lucru frumos și folositor.

Dacă introducerea activităților practice și a altor forme de activitate politehnică se realizează pe măsura asigurării condițiilor, care sînt considerate ca o cerință pedagogică, nu înseamnă că acțiunea de politehnizare este lăsată să se desfășoară spontan, așteptîndu-se pînă se vor ivi „de la sine" condițiile necesare. Dimpotrivă, autoritatea școlară centrală a luat măsuri care să ducă la asigurarea acestor condiții. În Ministerul Învățămîntului a fost creată o comisie specială pentru învățămîntul politehnic care, în lumina documentelor partidului și guvernului și ținînd seama de sarcinile puse de dezvoltarea economiei socialiste în Cehoslovacia, elaborează planul de perspectivă pentru învățămîntul politehnic și, pe baza lui, planuri anuale.

Pe baza planului general, fiecare secție de învățămînt regională și raională și fiecare școală alcătuiește planul propriu de politehnizare și îl duce la îndeplinire cu sprijinul organelor locale de stat, al diferitelor organizații și întreprinderi, instituții care patronează școlile, al comitetelor de părinți, al prietenilor școlii etc., astfel încît să asigure la timp crearea condițiilor necesare. În acest fel se asigură crearea și utilarea atelierelor școlare și a terenurilor agricole, crearea și înzestrarea laboratoarelor, cabinetelor etc. Astfel, problema învățămîntului politehnic nu constituie o problemă exclusivă a școlii și a cadrelor didactice, ci a devenit o problemă a întregului popor, la rezolvarea căreia sînt interesați și colaborează toți cei care pot aduce contribuția lor.

Rezoluția Conferinței, subliniind importanța și menirea școlii în construirea socialismului, arată că în pregătirea tineretului școala trebuie să țină seama nu numai de sarcinile actuale, ci și de cele viitoare. Dezvoltarea științei merge cu pași repezi, în tehnică și în producție se produc schimbări revoluționare. Toate pun cerințe tot mai mari în pregătirea tineretului. De aceea este necesar ca în toate școlile de cultură generală să fie dezvoltate toate verigile învățămîntului politehnic.

Apreciind just rolul important care revine pedagogului în realizarea învățămîntului politehnic, rezoluția prevede sarcini importante în legătură cu pregătirea acestuia. Deasemenea, arată necesitatea elaborării unor noi planuri de învățămînt, programe și manuale școlare, prelucrarea științifică a experienței pozitive a profesorilor și învățătorilor cehoslovaci, crearea unor condiții materiale mai bune și introducerea treptată a practicii în producție pentru toți elevii. În încheiere, rezoluția arată caracterul internațional al învățămîntului politehnic, apreciază pozitiv participarea delegaților din țările socialiste la conferință și accentuează necesitatea colaborării apropiate cu pedagogii din aceste țări, în rezolvarea problemelor teoretice și practice ale învățămîntului politehnic.

Conferința pentru învățămîntul politehnic de la Bratislava a însemnat, fără îndoială, un moment important în dezvoltarea învățămîntului politehnic în Republica Cehoslovacă. Ea a însemnat însă, în același timp, începutul unei etape noi în colaborarea dintre pedagogii țărilor socialiste în rezolvarea problemelor teoretice și practice ale învățămîntului politehnic.

Conf. univ. ANGHEL MANOLACHE

ÎNSEMNĂRI BIBLIOGRAFICE

Cărți cu tematică istorică

PAUL CONSTANT: „Haiducii"

În „Haiducii", Paul Constant ne înfățișează lupta dramatică, plină de sacrificii, a norodului și a apărătorilor acestuia — haiducii — împotriva împilării boierimii, a jafului domnitorului și a asupririi jugului turcesc. Romanul reconstituie în linii mari epoca fanariotă, evocă atmosfera vremii, face să trăiască chipurile luminoase ale haiducilor Sîrbu Marcu, Iancu Jianu și alții, înlesnind cititorului înțelegerea rădăcinilor adînci ale răscoalei populare conduse de Tudor Vladimirescu.

SANDA MOVILĂ: „O vară la Șipotul fîntînilor"

În preajma anului 1907, doi tineri — Clion și Floarea — a căror dragoste este întunecată de viața mizeră și de unelti-rile puse la cale de boierul pe moșia căruia lucrau, nu-și pot împlini dragostea decît fugind de la curtea boierească, după ce mai întîi au sprijinit în răscoală satul îngrodat de datorii nedrepte către boier și pustiit în urma unei inundații. Descrierile bogate și sugestive, iscusința de a pătrunde dramele omenești dau cărții o savoare deosebită.

A. MIHALE: „Nopți înfrigurate"

Zugrăvind perioada lui 23 August, volumul evocă atmosfera acelor zile frămîntate, în care o lume nouă începe să se întrezărească printre ruinele războiului.

TRAIAN UBA: „Pînă dincolo de pădurea vieneză"

Volumul semnat de Traian Uba este un valoros document despre participarea armatei române la lupta pentru înfrîngerea Germaniei hitleriste. Urmărind drumurile străbătute de o subunitate românească de la București și pînă în pădurea vieneză și porțile Pragăi, Traian Uba reușește să surprindă și să redea dramatismul războiului greutățile care au stat în calea armatelor eliberatoare, patetismul jertfei tăcute și anonime a acelora care au murit pentru viitorul patriei lor.

Redacția și administrația: București, Piața Scînteii nr. 1, Telefon 7.60.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" București, Piața Scînteii. Abonamente: 1 an — 12,50 lei; 6 luni — 6,25 lei; 3 luni — 3,12 lei.